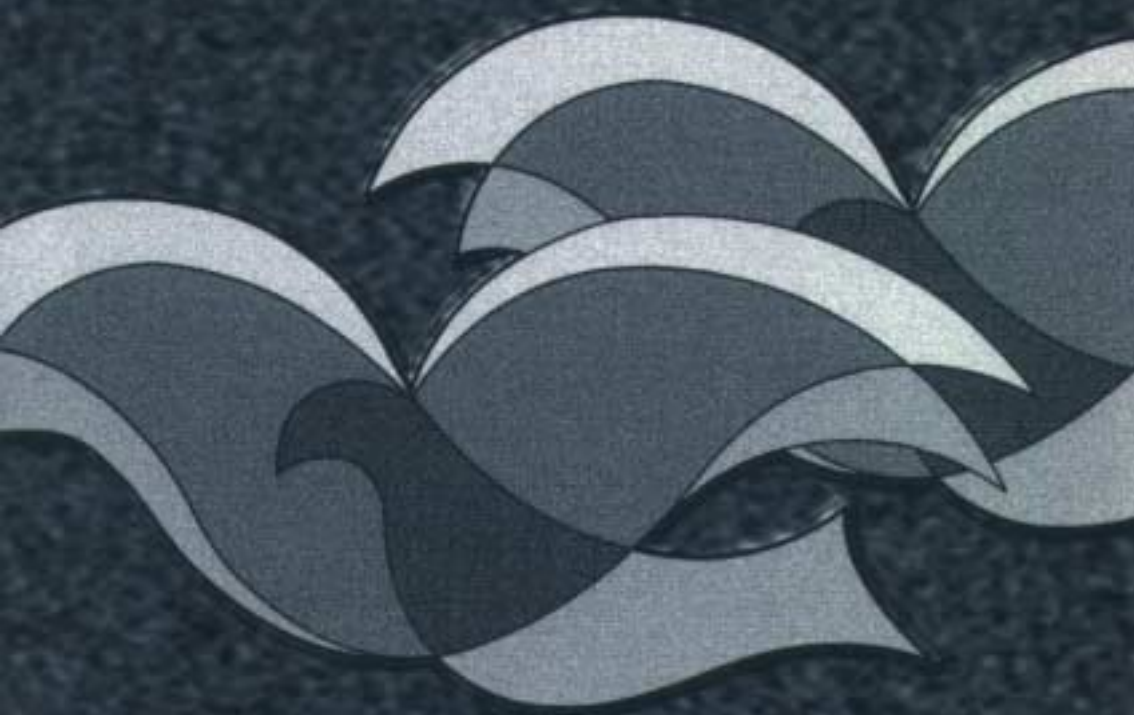


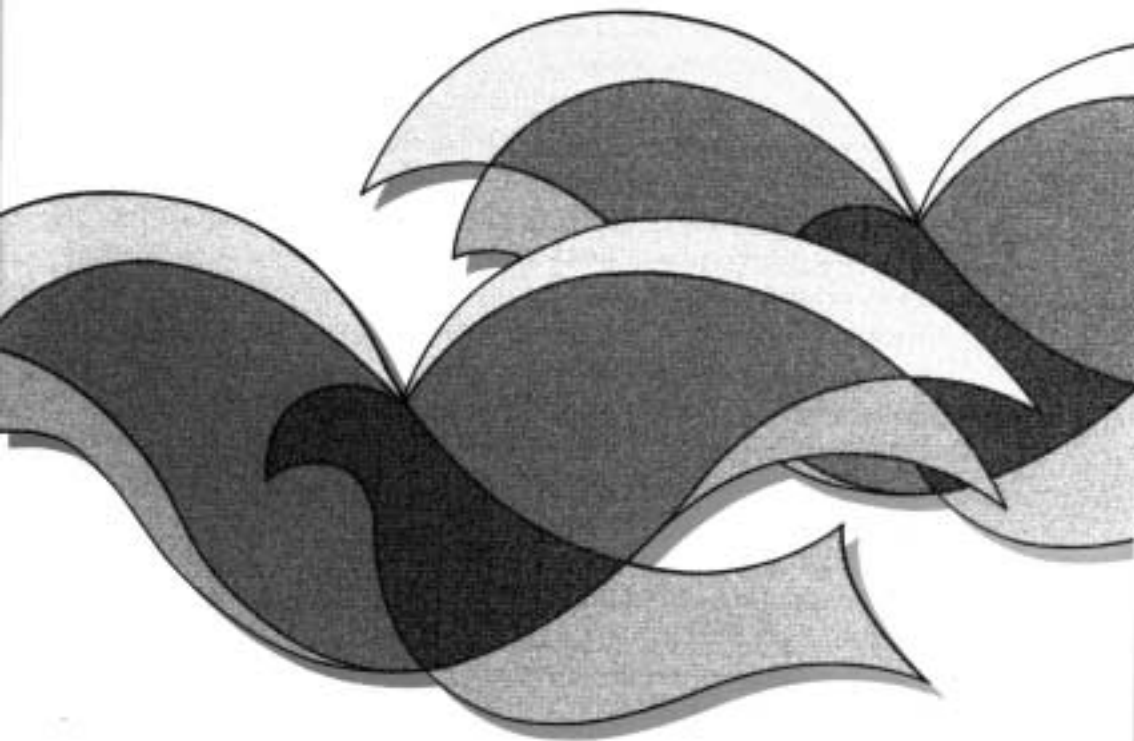
De volheid van de Geest



P. Bronsveld

De volheid van de Geest

P. Bronsveld



WWW.RHEMAPRINT.NL
ISBN 9062615406

Voorwoord

Alle eeuwen door is er sprake geweest van onwetendheid over de vervulling met de Heilige Geest. Hoewel aan het begin van onze eeuw de doop in de Geest weer onder het stof vandaan gehaald werd, zijn de onkunde en verwarring er niet minder om geworden.

Ook in onze dagen zijn er gelovigen die niet weten dat de doop in de Heilige Geest een zegen voor álle gelovigen is, die het geestelijke leven wil verdiepen, verrijken en versterken. Velen denken dat het slechts een gave voor de eerste christengemeente was, of dat iedere gelovige automatisch de Geest ontvangt als hij zich bekeert en wedergeboren wordt. Het gevolg is dat het werk van de Heilige Geest onopgemerkt blijft. Er is geen sprake van een dynamische geloofsbeleving, van Goddelijke gaven, van wonderen en tekenen en van overwinning in de geestelijke wereld.

Helaas echter wordt ook onder de charismatische christenen het pinksterlicht dikwijls onder de korenmaat gezet. Hoe vaak wordt er onder hen nog gesproken over de noodzaak van de doop in de Heilige Geest? Hoeveel christenen worden er nog gestimuleerd in tongen te spreken? En toch ligt hierin de basis van een overwinningsleven. Toch kunnen zonder deze zegen de gaven die God zijn gemeente schenken wil, niet functioneren.

Ten slotte zijn er in onze dagen de christenen die wél bezig zijn met de volheid van de Heilige Geest. Zij wachten tot de wind van de Geest gaat waaien (meestal in de bediening van een 'grote godsmán'), om zich er dan met hart en ziel aan over te geven, zonder dat zij daarbij in de gaten hebben, dat de Heer hen juist door de gave van de Heilige Geest tot zelfstandige,

sterke christenen wil maken, die binnen hun eigen gemeente en ook daarbuiten tot grote zegen kunnen zijn.

Peter heeft in het verleden - overtuigd als hij was van het belang van deze zegen - veel gesproken en geschreven over de vervulling met de Heilige Geest. Het was verrassend te mogen graven in deze rijkdommen van het verleden en te kunnen ontdekken dat hij in zijn verschillende lessen, preken en artikelen zo'n helder en bijbels antwoord gaf op bovengenoemde benaderingen, ook al waren die nog niet in hun huidige vorm aanwezig.

De doop in de Heilige Geest is van het grootste belang voor het geestelijke leven van de christen. Je moet echter wel weten hoe je er mee om moet gaan, wat de betekenis is, en wat de richtlijnen zijn. Voor Peter was hierbij altijd maar één ding belangrijk. Niet: wat gebeurt er. Niet: wat zeggen de mensen. Niet: wat is de trend op het ogenblik. Maar: wat zegt God in zijn Woord.

Ik hoop en bid dat dit werkje voor velen tot zegen zal zijn en dat het een groot aantal christenen mag stimuleren met hernieuwde inzet te zoeken naar de volheid van de Geest - voor het persoonlijke leven. Maar vooral ook opdat zij daardoor met grotere inzet en dynamiek de Heer mogen dienen in de gemeente.

Ank Bronsveld - van den Brink

Inleiding

Op een pinkster-namiddag, jaren geleden, werd ik opgebeld door een dame, die me nogal geëxalteerd aankondigde, dat ze een speciale boodschap voor me had.

'Ik moet u vertellen dat ik vanmorgen naar de kerk geweest ben en bijzonder genoten heb van de toespraak van onze predikant', vertelde ze me. Nu deed het me deugd dat te horen, maar ik vroeg me wel af wat ik daarmee te maken had. De stem aan de andere kant van de lijn hielp me echter al gauw uit de droom. Dominee had - hoe kon het ook anders - die pinksterzondag gesproken over de Heilige Geest. Dat had haar diep ontroerd en ze wilde nu even laten weten dat pinkstermensen helemaal niet het monopolie van de Geest hebben, al denken ze vaak van wel. Om de stroom van verwijten die zeker komen zou, vóór te zijn, informeerde ik schuchter wát haar predikant nu eigenlijk precies gezegd had. Nu, dat kon ze me zo gauw niet navertellen, maar het was toch werkelijk geweldig geweest.

Ze bedoelde het zo goed, deze telefonerende dame. Ze wilde me eens en voor altijd duidelijk maken: 'Bij ons in de kerk wordt óók over de Heilige Geest gesproken'. Deze moeite had ze zich evenwel kunnen besparen. In feite is dat namelijk helemaal geen punt van discussie. Niet de vraag of men wel over de Geest spreekt, maar de wijze waaróp men dat pleegt te doen, is van doorslaggevend belang.

In feite accentueerde dat goedbedoelde telefoontje op die pinksterdag hoe essentieel het één van het ander verschilt: Dominee had een gloedvolle pinksterpreek geleverd, maar wat die nu eigenlijk te zeggen had en wat ze er nu mee aan moest, daar was het enthousiaste gemeentelid niet achter gekomen.

De boodschap van pinksteren is echter anders: concreet, scherpomlijnd, praktisch. Ze komt overeen met de manier waarop Jezus het werk van de Geest benaderde. 'Wij spreken van wat wij weten en wij getuigen van wat wij gezien hebben', verklaarde de Heer aangaande het werk van de Geest (Joh. 3:11). Pinkstermensen zijn al net zo. Ze wéten waar ze van spreken, eenvoudigweg omdat ze geloven dat er bij God geen willekeur is en het werk van zijn Geest steeds verloopt volgens wetten en normen die eens en voor altijd in het Woord zijn vastgelegd. Bovendien spreken ze uit persoonlijke ervaring: ze geloofden wat het Woord zegt en ervoeren wat het Woord belooft. Zo kunnen ze spreken van wat ze gezien en van wat ze ervaren hebben.

In feite is dit de grote kracht van de pinksterboodschap. Het is niet alleen een kwestie van doctrine, maar vooral juist een zaak van benadering, van methode, van aanpak. Pinksteren is niet alleen een leer, maar het is ook een ervaring. De pinksterboodschap stelt duidelijk hoe God door zijn Geest werken wil, om vervolgens de gelovige op te roepen tot een geesteshouding te komen op grond waarvan God ook werken kán.

Pinksteren eist stellingname. Allereerst vanwege de doctrine (God werkt door zijn Geest precies zoals in het begin, is de leer).

Pinksteren vraagt echter ook een stellingname door haar praktijken. Je kunt haar boodschap namelijk niet vrijblijvend aanvaarden, alsof het slechts een kwestie van een iets andere benadering zou zijn, een zaak van accentuering. Wie de pinksterboodschap aanvaardt, zal er iets mee moeten dóen: hij zal er zich naar uit moeten strekken pinksteren persoonlijk te

ervaren, gedoopt te worden in de Geest en in tongen te spreken zoals de eerste christenen dit deden.

Uiteraard roept deze benadering tegenstand op, maar ze is tevens de kracht van de boodschap. Ze maakt het mogelijk, mensen die dorsten naar grotere geestelijke kracht in hun leven, heel praktisch bij de hand te nemen en ze te leiden naar de bron van levend water, waar ze vrij uit scheppen mogen. Nog steeds nodigen de Geest en de bruid: 'Kom! En wie het hoort, zegge: Kom! En wie dorst heeft, kome, en wie wil, neme het water des levens om niet' (Openb. 22:17).

Waarom dit boekje?

Toen de toehoorders te Jeruzalem de pinksterboodschap hoorden, namen ze die niet als kennisgeving aan. Zij spraken de woorden die in dit verband van het allergrootste belang zijn: *'Wat moeten wij doen, mannen broeders?'*

Nu zullen sommigen zich afvragen: Moeten wij daar echt iets voor doen? God is soeverein. Als Hij iemand zijn Geest wil geven, doet Hij dat toch wel. Onze hulp heeft hij daarbij niet nodig. Dat is echter nog maar de vraag. Dikwijls wil God mensen bij zijn werk inschakelen. Neem bijvoorbeeld de redding en de vergeving van zonden. God neemt daarbij het initiatief. Maar de mens mag meewerken. Het was Jezus die stierf voor de zonden van de gehele wereld, maar het is de mens die de wereld in moet gaan om haar van die zondenvergeving te vertellen: 'Al wie de naam des Heren aanroept, zal behouden worden. Hoe zullen zij dan Hem aanroepen in wie zij niet geloofd hebben? Hoe geloven in Hem, van wie zij niet gehoord hebben? Hoe horen zonder prediker?' (Rom. 10:13,14).

Hetzelfde principe geldt voor het ontvangen van de Heilige Geest. Paulus schrijft aan de Galaten: 'Dit alleen zou ik van u willen weten: hebt gij de Geest ontvangen tengevolge van de prediking der wet, of van de prediking van het geloof?.... . Die u de Geest schenkt en krachten onder u werkt, doet Hij dit ten gevolge van de werken der wet, of van de prediking van het geloof?' (Gal. 3:2 en 5). Het antwoord is, dat Gods Geest over deze mensen werd uitgestort als gevolg van de verkondiging. Op een van zijn zendingsreizen ontmoet Paulus in Efeze enkele gelovigen. Hij mist blijkbaar iets in hun geestelijke leven en

vraagt of ze de Heilige Geest wel ontvangen hebben. Het verbaasde antwoord is: 'We hebben zelfs niet gehoord dat er een Heilige Geest is' (Hand. 19:2). De apostel doopt deze mensen dan in water en bidt vervolgens dat ze de Geest ontvangen mogen: 'En toen Paulus hun de handen oplegde, kwam de Heilige Geest over hen' (Hand. 19:6).

Prediking en instructie zijn middelen om een doorbraak van Gods Geest voor te bereiden. Waar inzicht ontstaat in het hoe en waarom van de doop in de Heilige Geest en men zich dienovereenkomstig instelt, daar kan God aan het werk gaan. Veel oprechte gelovigen, die jarenlang vergeefs zochten naar een dieper werk van Gods Geest, zagen we als antwoord op een duidelijke voorlichting in deze materie tot geestelijke doorbraak komen.

Eigenlijk is het doorgaans niet eens een gebrek aan kennis en inzicht dat Gods werken in de weg staat. Het zijn veelal onze verkeerde voorstellingen van zaken en ons vooroordeel die ons parten spelen. Vaak hebben we persoonlijke gedachten van hoe de Geest moet werken. Onbewust dammen we daardoor de stroom van Gods kracht af als ze niet precies in de bedding van onze menselijke voorstelling stroomt.

Eenzijds kan zo'n dam ontstaan, wanneer we te veel waarde hechten aan haarscherpe formuleringen en dogma's betreffende de doop in de Heilige Geest. Het gevaar dreigt namelijk dat we wel naar de letter volkomen bijbelse opvattingen hebben over de pinksterervaring, maar dat we toch het wezenlijke ervan niet onderscheiden. Waar het menselijk aandeel in het ervaren van Gods kracht wordt geaccentueerd - ons geloof, onze instelling, de juiste manier van bidden - is het verleidelijk de méns volkomen in het middelpunt te zetten. Het wordt dan een zaak van het juiste hanteren van de juiste

formules, met inderdaad, zo af en toe een 'ervaring' die dan wat fleur moet brengen in de dorheid van het geloofsleven.

Het is tragisch om gelovigen tegen te komen die door het consequent toepassen van een overigens bijbels onderricht, zich met bekwame spoed de 'ervaring' hebben eigen gemaakt, maar er toch blijkbaar volkomen koud onder zijn gebleven. De zegen die ze ontvingen, mag echt geweest zijn, maar deze heeft hun diepste wezen niet geraakt. De Heer heeft geen gelegenheid gekregen hun totale levensinstelling te veranderen en hen op een ander geestelijk niveau te brengen.

Een tweede barrière die de zegen van de doop in de Heilige Geest kan tegenhouden, is juist het idee dat alles alleen maar afhangt van een spectaculaire openbaring van de Geest van God.

Een juiste formulering en gedegen kennis over dit onderwerp zijn niet relevant. Waar het om gaat, is een wonderbare werking van de Geest. Ook hierin schuilen gevaren voor het geestelijke leven van de (pinkster)gelovige. Zijn er enerzijds mensen die dientengevolge jarenlang zoeken naar de doop in de Heilige Geest, omdat de verwachte manifestatie maar niet wil plaatsvinden, anderzijds zijn er de christenen die overweldigd worden door een machtige ervaring, maar die na enige tijd, als ze weer overgegaan zijn tot de orde van de dag, elk ervaringsgevoel weer kwijt zijn.

Pinksteren in goddelijk perspectief

Willen we de doop in de Heilige Geest recht doen, dan zullen we deze ervaring tegen de achtergrond van ons totale leven moeten zien. De vraag die zich dan aan ons opdringt is: wat wil God met mijn leven en hoe past 'pinksteren' in dit grote geheel? Volgens sommigen ligt het antwoord nogal voor de hand: God is er voor ons. Hij wil ons redden, ons naar de hemel brengen en ons voor eeuwig-verloren-zijn bewaren. Voor enkelen blijft

het daarbij. Anderen steken echter naar diepere wateren af. Ook nú reeds, in dit leven, wil God ons iets van de hemel laten zien. Hij wil meer geven dan redding alleen: genezing, bevrijding, overwinning over de zonde. In het verlengde van die overtuiging ligt dan de pinksterervaring. Door de kracht van de Geest in ons zal dit alles gerealiseerd moeten worden.

Nu lijdt het geen twijfel of de Heer wil dit allemaal voor ons doen, maar toch wordt het tijd de zaken eens vanuit het grotere geheel te gaan zien. Neem de redding. 'Als de mens maar behouden wordt', is onze grootste zorg. Paulus zag dit probleem vanuit andere perspectieven: als God er maar voor gedankt wordt. In zijn prediking ging het niet om 'de redding van verloren zielen', maar 'dat de heidenen God ter wille van zijn ontferming gaan verheerlijken' (Rom. 15:9). Dat is de zaak vanuit Gods kant bezien. Niet wat de mens ontvangt, maar wat GóD ontvangt - aan dankbaarheid en lofprijzing - staat centraal. Ook pinksteren zullen we vanuit dit perspectief moeten bezien. Doorgaans letten we slechts op wat pinksteren óns te bieden heeft: blijdschap, kracht, overwinning. In feite gaat het daar echter niet om. Het gaat er om wat GóD er aan heeft.

In dit verband bidt Paulus de gemeente toe dat ze zal gaan zien 'hoe rijk de heerlijkheid is *zijner* erfenis bij de heiligen, en hoe overweldigend groot *zijn* kracht is aan ons, die geloven, naar de werking van de sterkte zijner macht' (Ef. 1:19).

Doorgaans betrekken we dit bijbelvers uitsluitend op onszelf, op Gods kracht in ons leven, op wat de pinksterervaring óns te bieden heeft. We konden de plank echter niet verder mis slaan. Paulus spreekt hier over wat de volheid van de Heilige Geest voor GóD te betekenen heeft. Dáár moeten onze ogen voor open gaan: voor de heerlijkheid van zijn erfenis in de heiligen. We moeten ontdekken wat God allemaal aan heerlijkheid in ons

geïnvesteed heeft met het verlangen daar Zélf het volle rendement van te genieten. Pinksteren is Góds erfenis, niet de onze. Het doel van de vervulling met de Heilige Geest is niet onze heerlijkheid, maar de Zijne.

Op dit punt gaan we gemakkelijk mank. De uitstorting en de werking van Gods Geest in ons leven worden zo gauw tot doel op zichzelf. Hoe gemakkelijk komen wij niet zelf in het middelpunt te staan, terwijl de Heer het toekijken heeft! Is het wonder dat het leeg in ons blijft en de kracht van de Geest ondanks alle 'ervaringen' in ons leven niet volledig kan doorwerken?

Wie zoekt naar de volheid van de Geest, zal zich daarom moeten afvragen waar het hem om te doen is. Wat zijn de drijfveren waarom hij zo intens naar Geesteskracht verlangt? Staat Góds en de voldoening die Hij door ons leven ontvangt, centraal? Of moet de kracht die we zoeken juist óns dienen en ons wat minder afhankelijk van Hem maken? Dit laatste is een heel reële mogelijkheid. Pinksteren belooft immers kracht, het belooft ons sterk te maken. En de sterkte die God in ons legt, impliceert - dat denken we tenminste - een zekere mate van onafhankelijkheid.

Het is geen wonder dat we elkaar telkens weer toeroepen dat we vooral uit de kracht die God gegeven heeft, moeten leven. Als we pinksteren eenmaal doorleefd hebben in een machtige, eerste ervaring, moeten we er nodig iets mee doen. Vanaf dat moment is de Geest immers ín ons. En waar de Geest in ons is, beschikken we ook over alle gaven en krachten die deze werken wil. Deze gaven te gebruiken is een zaak van handelen in geloof, van werken met wat we hébben.

In feite laten we ons echter strikken door een fout die zo oud is als de zonde in het paradijs. God plantte daar namelijk twee bomen, die Adam - en daarmee de gehele mensheid - een belangrijke les wilden leren. De bomen vertegenwoordigden twee verschillende levensprincipes waar de mens voortdurend een keuze tussen moet doen. De boom van kennis van goed en kwaad sprak van de mogelijkheid zich van God los te maken, van onafhankelijk zijn en je kracht in jezelf te zoeken. Deze boom was 'begeerlijk om er verstandig door te worden'. En verstandige mensen weten waar het op aan komt. Verstandige mensen kunnen beslissingen nemen, zij kunnen onafhankelijk zijn.

De boom des levens leerde een andere les: die van afhankelijkheid aan het leven dat God te schenken heeft. Adam is de fout in gegaan. Hij koos bewust voor de onafhankelijkheid door van de eerste boom te eten. Het komt ons voor dat velen die naar de kracht van Gods Geest zoeken (onbewust) vaak deze les ook nog niet geleerd hebben. Waar zij zich zo naar Gods kracht in hun leven uitstrekken, is het, doordat diep in hun hart de verwachting leeft dat ze daardoor sterker, krachtiger en daardoor minder afhankelijk zouden kunnen worden. We konden ons niet erger vergissen. De meest intense beleving van de Geestesdoop maakt ons niet tot geestelijke krachtpatsers, die het zelf wel kunnen klaren. De kracht die God geeft, is niet van ons, zij vertegenwoordigt geleend goed. Slechts zolang we in bewuste gemeenschap met onze Heer leven, zal zij werkzaam zijn. Langer niet. Laten we dit, bij ons zoeken naar kracht, voor ogen houden, opdat de volle zegen van pinksteren in ons leven door kan breken.

Doop: eenmalig gebeuren

Wie op zoek is naar een grotere volheid van de Heilige Geest, zal zich vroeg of laat rekenschap moeten geven van wat hij nu eigenlijk in dit opzicht van de Heer verwachten mag. Wie werkelijk gericht om Gods zegen bidden wil, zal op zijn minst moeten weten wat deze zegen inhoudt en op welke wijze God hem deze schenken wil. Mag degene, die zoekt naar een grotere volheid van Gods Geest, deze verwachten door een plotselinge ervaring? Door een alles-overweldigende ontmoeting met de Heer, waarin geheel nieuwe dimensies opengaan? Of zal hij uit moeten gaan van een meer geleidelijk proces van geestelijke groei en vervolmaking? Een proces waarin de Heilige Geest langzaam maar zeker in zijn leven tot zijn recht komt en hem met Zichzelf vervult? Bovendien: zijn er wel normen, zijn er wel bepaalde wegen aan te wijzen waarlangs de Heer zijn Geest in ons leven schenkt? Is het misschien zo dat de Geest zijn werk nu eens op deze, dan weer op gene wijze realiseert, zonder dat daar een bepaald patroon voor aan te wijzen valt? Wordt het werken van Gods Geest meer bepaald door een soevereine beschikking van Gods kant?

Er zijn uiteenlopende opvattingen over deze materie. Enerzijds zijn er die richtingen die het plotselinge van de vervulling met de Heilige Geest accentueren. Diametraal daartegenover staan zij, die menen, dat de vervulling met Gods Geest ook geleidelijk kan geschieden.

Het zijn de eersten - zij die geloven in een spontane vervulling met Gods Geest (en daaronder scharen wij ook onszelf) - die de term 'doop in de Heilige Geest' hanteren. Wat is de reden dat zij dit zo onbevangen doen? En wat is de betekenis?

Een bijbels begrip

Men hoeft het Woord er maar op na te slaan om onmiddellijk te ontdekken dat uitdrukkingen als 'dopen in de Heilige Geest' of de passieve vorm 'gedoopt worden in de Heilige Geest' daar regelmatig in gebruikt worden. In Matteüs 3:11, Marcus 1:8, Lucas 3:16 en Johannes 1:33 vinden we de uitspraak van Johannes de Doper over Jezus: 'Deze is het, die doopt met (eigenlijk staat er : 'doopt ín) de Heilige Geest en met vuur!' Blijkbaar achtten de vier evangelisten deze uitspraak van Johannes de Doper zo belangrijk, dat zij hem alle vier registreerden.

Ook Jezus Zelf citeerde deze uitspraak van zijn voorloper. In Handelingen 1:5 zegt Hij: 'Want Johannes doopte met water, maar gij zult met de Heilige Geest gedoopt worden, niet vele dagen na deze'.

Als we dus spreken over de doop in de Heilige Geest, doen we dat heel bewust omdat het een bijbels gegeven is.

Als wij in het boek Handelingen verschillende malen lezen over mensen die gedoopt worden met de Geest van God, dan is dit op grond van de belofte die Jezus Zelf heeft uitgesproken.

Sommige christenen zijn terughoudend om gebeurtenissen die in de Handelingen beschreven staan, op eigen leven toe te passen. 'Wat God in zijn souvereiniteit doet, mag je niet op jezelf toepassen', zeggen zij. 'Op een boek als de Handelingen der apostelen mogen we geen geloofsovertuiging bouwen. Als iets dikwijls in de Bijbel gebeurt, is dat nog geen bewijs dat dit altijd zo gebeuren moet'.

Men ziet echter over het hoofd, dat wat Handelingen in verband met de Geestesdoop aan gebeurtenissen beschrijft, slechts een vervulling is van wat de Heer duidelijk gesproken heeft. Schrappen we wat Handelingen beschrijft als niet relevant, dan

verliezen ook de woorden van de Heer elke reële zin. Wat Hij over deze 'doop' gesproken heeft, heeft in dit geval dan geen concrete betekenis.

Opmerkelijk is in dit verband dat de apostelen de woorden van de Heer blijkbaar wél serieus genomen hebben en hun ervaringen als vervulling van die woorden beschouwden. Petrus bijvoorbeeld verhaalt hoe tijdens zijn prediking de Heilige Geest over Cornelius en de zijnen werd uitgestort. Hij getuigt: 'En toen ik begonnen was te spreken, viel de Heilige Geest op hen, evenals in het begin ook op ons' (Hand. 11:16). Had de apostel het bij deze opmerking gelaten, we zouden zijn ervaring naar het rijk der toevalligheden of naar de soevereine wilsbeschikking van God hebben kunnen verwijzen. Voor Petrus bestonden er echter geen toevalligheden. Hij rekende met goddelijke wetmatigheid, met de concrete vervulling van de belofte van zijn Meester. Ter verklaring voegt hij aan zijn opmerking toe: 'En ik herinnerde mij het woord des Heren hoe Hij zeide: Johannes doopte wel met water, maar gij zult met de Heilige Geest gedoopt worden'. Petrus herkende de vervulling van de woorden van de Heer. Hij herkende in die plotselinge uitstorting van de Geest in het huis van Cornelius de 'doop' waar Jezus over gesproken had.

In plaats van de term 'gedoopt worden in de Heilige Geest' gebruikt de Bijbel ook verschillende andere omschrijvingen. Met al die uitdrukkingen probeert de Schrift duidelijk te maken waar het nu eigenlijk om gaat.

In Handelingen 19 spreekt Paulus over het 'ontvangen van de Heilige Geest'. De apostel is aangekomen in Efeze en hij stelt de vraag: 'Hebt gij de Heilige Geest ontvangen, toen gij tot geloof kwaamt?'(Hand. 19:2).

Deze vraag werd gesteld aan de twaalf discipelen van Johannes de Doper. Er zijn mensen die zeggen: 'Hoe kan je zo'n vraag stellen aan gelóvigen? Als je gelovig bent héb je toch de Heilige Geest ontvangen?' De apostel probeert echter duidelijk te maken dat er een ervaring van de doop in Gods Geest bestaat, die je bewust meegemaakt kan hebben en die je je dan ook zeker zult kunnen herinneren.

Al eerder werd in Handelingen verteld over mensen in Samaria die de Heilige Geest ontvingen toen Petrus en Johannes voor hen baden. Dat waren gelovigen over wie de Heilige Geest 'nog niet gekomen' was. Ook deze uitdrukking gebruikt de Bijbel om de doop met de Heilige Geest duidelijk te maken.

In Handelingen 2 lezen we dat de discipelen op de pinksterdag 'vervuld werden' met de Heilige Geest. Als in Handelingen dan nog de uitdrukkingen 'de Heilige Geest viel op hen' en 'de Heilige Geest werd uitgestort' gebruikt worden, is er sprake van één en dezelfde ervaring die men heel bewust en heel intens onderging.

Doop en vervulling

Wat is de doop in de Heilige Geest nu precies? Trekken we een vergelijking met de doop in water, dan zal er veel duidelijk worden. De vraag is natuurlijk of dit wel mag. Gaat zo'n vergelijking wel op? Johannes de Doper gaf het antwoord. 'Ik doop met water..... Hij zal u dopen met de heilige Geest' (Matt. 3:11). Deze uitspraak is beslissend. Tussen de ene en de andere doop moeten duidelijke overeenkomsten aan te wijzen zijn. Welke echter? Allereerst is in beide gevallen sprake van een 'doop' - van een 'ondergedompeld worden' dus, want dat is namelijk wat dopen in feite betekent.

Wordt men bij de ene doop in water ondergedompeld, bij de andere gebeurt dit in de Heilige Geest. De Geestesdoop is

blijkbaar een ervaring waarbij men in de tegenwoordigheid van de Geest onder gaat en door zijn aanwezigheid wordt omspoeld. Of, om het eens vanuit ander perspectief te zien: men wordt opgenomen in de dimensie waarin Hij werkzaam is. Verder wijst het begrip 'doop' op het eenmalige en tastbare van dit gegeven. Dit geldt voor de waterdoop, maar niet minder voor de Geestesdoop. Slechts éénmaal wordt men in water gedoopt. Twijfels over het al of niet gedoopt zijn, behoeven er niet te bestaan. Men is gedoopt of men is het niet. De doop in de Geest is al even concreet. Waar het om een doop gaat, handelt het per definitie om een zaak waar men zonder meer zeker van kan zijn. Men heeft deze doop ontvangen of men heeft hem nog niet. Een ander alternatief is niet denkbaar.

Hoe kan het dan toch mogelijk zijn, dat, als we er de Bijbel op na lezen, we tot de conclusie moeten komen dat van gelovigen die al eerder de doop in de Heilige Geest ontvangen hadden, later toch weer geschreven staat: 'zij werden vervuld met de Heilige Geest'?

Zonder dogmatisch te willen zijn, kunnen we stellen dat we bij de doop in de Geest, in de tegenwoordigheid van de Geest worden ondergedompeld, dat de Geest óver ons komt. Bij de vervulling, die daarbij het onmiddellijke gevolg is, zien we dat Hij ook *in* ons komt, bezit van ons neemt. In een eerste ervaring zijn die twee zaken niet van elkaar te scheiden. Heeft iemand echter eenmaal de Geestesdoop ontvangen en is daardoor voor hem een geheel nieuwe dimensie opengegaan, dan is dit onderscheid er wel. Zo lezen we van de eerste gemeente dat deze tijdens een bidstond werd vervuld met de Heilige Geest (Hand. 4:31). Onder hen bevonden zich de apostelen en de anderen die op de pinksterdag reeds de doop in de Geest ontvangen hadden. Er is hier dus sprake van een nieuwe vervulling, niet van een 'doop in de Geest', welks karakter eenmalig is. Dit geldt ook voor ons. Zijn wij reeds één maal

gedoopt in de Heilige Geest, we mogen steeds weer opnieuw zijn volheid ervaren! Over de manier waarop dit gebeurt, wordt in de diverse volle-evangeliekringen verschillend gedacht. Sommigen menen dat hierbij slechts sprake is van het aanwakkeren van datgene wat bij de doop in de Heilige Geest in ons binnenste werd neergelegd. Anderen denken dat hierbij iedere keer weer sprake is van een nieuwe 'komst' van de Geest. Wie de Bijbel er nauwkeurig op naleest, komt echter tot de conclusie, dat de Heilige Geest op beide terreinen werkzaam is. Is er aan de ene kant sprake van een fontein van levend water, die opborrelt vanuit ons binnenste, en dat wij die kunnen laten stromen door in psalmen, in lofzangen en in geestelijke liederen te zingen (Ef. 5:18-20), anderzijds beantwoordt de Heer deze 'inzet' door met zijn Geest te komen en - zoals dat bijvoorbeeld bij de eerste christenen gebeurde - de plaats waar wij vergaderd zijn te 'bewegen'.

De rijkdom van de doop in de Heilige Geest

Een onderdompeling in het bovennatuurlijke

De doop in de Heilige Geest is een onderdompeling in het bovennatuurlijke, het is een ervaring van de geestelijke wereld. Onze geestelijke ogen gaan open voor een nieuwe dimensie, voor de hemelse werkelijkheid.

Wanneer we spreken over de hemel, dan kijken veel christenen naar boven, naar de wolken, en dan denken ze: daarachter ergens moet de hemel liggen. De hemelse werkelijkheid is echter een geheel andere. In Johannes 14 licht Jezus iets van de sluier op die deze hemelse realiteit bedekt. Hij spreekt daar over het huis van zijn Vader waar vele woningen zijn. Meestal denkt men bij die woorden aan een plaats, ver daarboven, waar God voor een ieder van ons een huis klaargemaakt heeft. Bij Jezus' wederkomst mogen wij allen de voor ons toebereide woning betrekken.

Wat zegt de Bijbel echter? Dat huis des Vaders zijn wij zelf! Wij allen samen vormen de woonstede Gods in de geest; een tempel, heilig in de Here. Het huis des Vaders is de gemeente van Jezus Christus. En de gemeente wordt gevormd door alle leden individueel. God wil wonen in elk afzonderlijk lid van de gemeente. Al die levende stenen vormen samen de grote tempel, maar ze zijn zelf, ieder afzonderlijk, óók een tempel. Paulus zegt dat trouwens ook: 'Zo zijt gij dan geen vreemdelingen en bijwoners meer, maar medeburgers der heiligen en huisgenoten Gods, gebouwd op het fundament van de apostelen en profeten, terwijl Christus Jezus zelf de hoeksteen is. In Hem wast elk bouwwerk, goed ineensluitend, op tot een tempel, heilig in de Here, in wie ook gij mede

gebouwd wordt tot een woonstede Gods in de Geest'(Ef. 2:19-22).

Dat 'plaatsbereiden' is daarom ook niet iets dat nog staat te gebeuren in de toekomst. Jezus bereidt een plaats voor ons in Gods tegenwoordigheid - voor zijn troon.

Jezus zegt: 'Ik ga heen om u plaats te bereiden'. Hij spreekt deze woorden vóór hij naar het kruis gaat en Hij doelt op zijn lijden en sterven waardoor Hij een levende weg zou openen naar de troon van God. In onze dagen hééft Jezus deze plaats al bereid. Hij is daar niet meer mee bezig. 'En wanneer Ik heengegaan ben en u plaats bereid heb, kom Ik weder en zal u tot Mij nemen, opdat ook gij moogt zijn, waar Ik ben'(Joh. 14:3), zegt Jezus daarna. Hij heeft het hier niet over de eindtijd. De wederkomst waarover Hij spreekt, is de uitstorting van de Heilige Geest. Dat blijkt wel uit Johannes 14:26, waar Hij duidelijk maakt dat de Geest zijn plaats zou innemen. In vers 18 van Johannes 14 zegt de Heer dan: ' Ik zal u niet als wezen achterlaten. Ik kom tot u'. Hij wist dat de discipelen zich heel eenzaam zouden voelen als Hij niet meer bij hen was. Als deze uitspraak bedoeld zou hebben op een verre toekomst, dan zouden de discipelen wel terdege als wezen achtergebleven zijn - die hele lange tijd tot aan de komst des Heren. Door de doop in de Heilige Geest is Hij echter op de pinksterdag bij hen gekomen.

De doop in de Heilige Geest is een bewustwording van, en een deel krijgen aan de bovennatuurlijke wereld, de hemelse gewesten. Het is een neergezet-worden op de plaats waar Jezus is. Dat bedoelt de Heer met de woorden: 'Ik kom weder en zal u tot Mij nemen, opdat ook gij zijn moogt, waar Ik ben'(vers 3).

Het spreekt vanzelf dat we daardoor ook een duidelijkere kijk krijgen op de persoon van Jezus Christus. 'Ik kom tot u' (door mijn Geest), zegt Hij. Hij openbaart ons zijn wezen. De doop in de Heilige Geest brengt heel bewust een openbaring van Jezus Christus met zich mee. In Johannes 17:24 zegt Hij dan ook: 'Ik wil, (en daarmee geeft Hij uitdrukkelijk uiting aan zijn grote verlangen....) dat, waar Ik ben, ook zij bij Mij zijn, om mijn heerlijkheid te aanschouwen, die Gij Mij gegeven hebt'. Het aanschouwen van de heerlijkheid wordt reëel door de doop in de Heilige Geest.

De levendmaking van onze geest

In de Efezebrief roept Paulus zijn lezers op om vervuld te worden met de Heilige Geest (Ef. 5:18). Wat bedoelt de apostel met deze uitdrukking? Het spreekt vanzelf dat het hier gaat om beeldspraak. Om menselijke woorden die een geestelijke waarheid willen weergeven. Wat is die geestelijke waarheid? Sommigen denken bij dit beeld aan een glas dat gevuld moet worden. Voor we het water er in kunnen gieten, moet het eerst leeg zijn. Waar het een is kan het ander immers niet zijn. Wij moeten eerst een proces van reiniging en heiliging ondergaan om vol te kunnen worden met de Geest van God.

Toch is het niet dat, wat de apostel bedoelt. Paulus zegt: 'Bedrinkt u niet aan wijn, waarin bandeloosheid is, maar wordt vervuld met de Geest'. Er is een moment van 'aangegrepen zijn'. Zoals iemand die gedronken heeft 'boven zichzelf uitgetild' wordt - echter op een destructieve manier, zo stijgen wij door de vervulling van de Heilige Geest boven de normale gang van zaken uit, in ons geestelijke en in ons emotionele leven. Maar dan tot heil en overwinning - onder de discipline van de Geest. Vandaar dat we spreken over 'de levendmaking van onze geest'. Er gebeurt iets vanbinnen. Je wordt geestelijk wakker en er begint een nieuwe dynamiek in je te werken - een dynamiek

waar je zelf de controle over hebt. Dat is geen proces, maar de ervaring van een moment. Het is geen hoeveelheid die langzaam bijgevuld wordt. Het gaat om een gebeurtenis die je gedachten, je hele wezen, je voelen, je beslissingen op een bepaald moment vervult.

Anders is het met onze levensvernieuwing. Paulus zegt dat we vernieuwd moeten worden door ons denken. Dat is wél een proces. Daar is wél tijd voor nodig. Het is zelfs mogelijk dat iemand die vervuld is met de Heilige Geest toch nog wel eens domme dingen doet. Gods Geest werkt wel, maar op bepaalde fronten is zijn gedachtenleven nog niet veranderd.

Wie Efeziërs 5 in de grondtekst leest, ontdekt dat er eigenlijk een uitdrukking gebruikt wordt die betekent: Wordt telkens weer vervuld! Wordt steeds weer opnieuw aangegrepen!

In Handelingen 13:52 lezen we dat de discipelen vervuld werden met blijdschap en met de Heilige Geest. Hier is sprake van twee equivalenten. De term 'vervuld worden met blijdschap' wijst heel duidelijk op een ervaring van het moment. Er was sprake van smaad en vervolging. Ze werden echter op een bepaald ogenblik boven zichzelf uitgetild en ervoeren toen een geweldige blijdschap. Dat viel samen met hun vervulling met de Heilige Geest. Beide waren gebeurtenissen die op een bepaald ogenblik plaatsvonden.

Waarom is deze accentuering van zo'n groot belang? Veel gelovigen die verlangen naar de vervulling met de Heilige Geest, denken dat zij zich lang - soms jarenlang - moeten voorbereiden voordat zij de vervulling met de Heilige Geest kunnen ervaren. En dat is dus beslist niet het geval.

Het vervuld worden met de Heilige Geest en de groei van het geestelijke leven hebben echter wél met elkaar te maken. Het groeien komt erna! Wie telkens weer vervuld wordt met de Heilige Geest, heeft - in dat vervuld zijn - ervaringen; krijgt in

dat vervullingsmoment nieuwe gedachten aangedragen, waarover hij gaat nadenken, en waardoor op de duur zijn denken vernieuwd wordt.

Zoals gezegd, de doop met de Heilige Geest is eenmalig. De Heer wil ons echter steeds weer vervullen met zijn Geest. Dat is een troost voor mensen bij wie het vuur van de Geest nagenoeg is uitgeblust.

Een bekrachtiging voor specifieke uitdagingen

Als er in Gods Koninkrijk een specifieke gebeurtenis zal plaatsvinden, als er op een bepaald moment een speciaal werk gedaan moet worden, dan is er altijd sprake van 'vervulling'. Het is merkwaardig dat we daar zelfs reeds vóór pinksteren over lezen. Lucas vertelt over het moment dat Maria bij haar nicht Elisabet komt: 'En toen Elisabet de groet van Maria hoorde, geschiedde het, dat het kind opsprong in haar schoot, en Elisabet werd vervuld met de Heilige Geest'(Lucas 1:42).

Daarna spreekt zij de profetische woorden: 'Gezegend zijt gij onder de vrouwen en gezegend is de vrucht van uw schoot'. Waarachtige profetie is te herkennen aan de impuls van de Heilige Geest, waaruit zij voortkomt. Er kunnen twee dezelfde profetieën uitgesproken worden. De ene keer komt zij voort uit de volheid van Gods Geest, de andere keer misschien niet. Het kenmerkende van de profetie die opbouwt, is, dat we daar een wijsheid van de Geest in aantreffen, waardoor het juiste woord gezegd wordt. Misschien is dat slechts een eenvoudig woord, maar het was de Geest van God die leidde tot spreken. Op een bepaald moment is daar een vervulling met de Heilige Geest waardoor mensen gaan handelen!

Toen Petrus en Johannes ter verantwoording geroepen werden over een wonder dat zij verricht hadden, diende Petrus de

Joodse Raad op een niet mis te verstane manier van replek en daarbij was hij - zoals speciaal vermeld wordt - vervuld met de Heilige Geest (Hand. 4:8). Toen hij begon te spreken - op dat moment - was hij vol van Gods Geest. Misschien was dat niet altijd zo. Maar toen hij geplaatst werd voor zo'n belangrijke uitdaging, had hij de Geest brood-nodig en God schonk hem Die.

Ook wij kunnen op een gegeven ogenblik geconfronteerd worden met grote duisternis. Wat is het dan machtig dat er een vervulling met de Heilige Geest bestaat - van het ene moment op het andere.

De Heilige Geest werkt vanuit ónze instelling ten opzichte van Hem. Vanuit onze verwachting. Ons geloof. Onze gehoorzaamheid. Als er in Efeziërs staat 'Wordt vervuld met de Heilige Geest', dan is dat een *opdracht*. Wij zullen daar actief bij betrokken moeten zijn. Ons moeten vastklampen aan de belofte van de Heer. We zullen moeten geloven in de realiteit van het boven-jezelf-uitgetild-worden ten behoeve van die confrontatie of die taak die er ligt voor een bepaalde situatie.

Dat zien we bijvoorbeeld ook bij Paulus als hij een aanvaring krijgt met de occultist Elymas (Hand. 13:9). 'Doch Saulus, anders gezegd Paulus, vervuld met de Heilige Geest zag hem scherp aan en zeide: 'Zoon des duivels.....' Vanuit een impuls van de Heilige Geest gaat Paulus de strijd met het rijk der duisternis aan. Het is ook voor ons van het grootste belang dat wij weten dat de vervulling met de Heilige Geest op het moment dat wij bidden of als wij bedienen, plaats kan vinden, zodat er kracht vanuit kan gaan.

Een toegangspoort voor de gaven van de Geest

Wanneer wij vervuld zijn met de Geest van God, dan kan de ervaring van dat ogenblik ook wérkzaam worden in ons leven.

Dan hebben wij toegang tot de gaven van de Geest. 1 Corintiërs 12:6 zegt : 'Er is verscheidenheid in werkingen, maar het is dezelfde God, die alles in allen werkt'. Dat wil zeggen: Gods Geest verstrekt alle middelen die nodig zijn om Zijn werk te doen - aan allen, in die situaties waarin dat nodig is, en bij die confrontaties, waarin Gods kracht en heerlijkheid nodig zijn. De gaven worden werkzaam op die momenten waarop wij ons bewust vullen met de Heilige Geest. De eerste gave die daarbij openbaar wordt, is het spreken in tongen zoals we zien in de diverse voorbeelden in Handelingen. Versterkt door dit fenomeen, kunnen ook de andere gaven openbaar worden.

Troonsbestijging

Pinksteren is niet alleen het feest van de komst van de Geest, maar vooral ook de herinnering aan de troonsbestijging van onze verheerlijkte Heer en van ónze verheerlijking met Hem. Als wij pinksteren in dit perspectief zien, zullen we beseffen over welke onaangeboorde krachtbronnen wij beschikken. Duidelijk bracht de apostel Petrus op de pinksterdag naar voren, dat wat de gelovigen op dat moment persoonlijk ervaren, zijn oorsprong vond in een hogere, oneindig veel ingrijpender en heerlijker dimensie. De apostel riep uit: 'Nu Hij, Jezus, dan door de rechterhand Gods verhoogd is en de belofte des Heiligen Geestes van de Vader ontvangen heeft, heeft Hij dit uitgestort, wat gij ziet en hoort'. Wat de gelovigen ervaren, moet in het licht van een veel grootser gebeuren worden gezien: Jezus is door de rechterhand Gods verhoogd!

Definieert de apostel Paulus later de kracht die in de gelovigen werkzaam is, dan spreekt hij over de 'sterkte zijner macht, die Hij heeft gewrocht in Christus, door Hem uit de doden op te wekken en Hem te zetten aan zijn rechterhand in de hemelse gewesten, boven alle overheid en macht en kracht en heerschappij en alle naam, die genoemd wordt niet alleen in

deze, maar ook in de toekomstige eeuw' (Ef. 1:20). De kracht die in de gelovige werkt, is de energie van de verheerlijkte Christus. Deze vernieuwing kán in hem werkzaam worden, omdat hij ook zelf deel gekregen heeft aan de verheerlijking van zijn Heer. Vandaar ook dat de apostel vervolgt: 'Ook u.....', om dan aan het einde van deze, hem kenmerkende, overladen zin te stellen: 'En ons heeft Hij mede opgewekt en ons mede een plaats gegeven in de hemelse gewesten, in Christus Jezus' (Ef. 2:6).

Twee hoofdstukken verder zegt Paulus tegen dezelfde Efeziërs: 'Daarom heet het: opgevaren naar de hoge voerde Hij krijgsgevangenen mede, gaven gaf Hij aan de mensen'. Jezus ging naar de hemel, waar Hij als verheerlijkte Heer plaats nam op de troon. Hij ging echter niet alleen. Krijgsgevangenen nam Hij met zich mee: de oorlogsbuit van de overwinning die Hij behaalde - mensen die losgerukt waren uit de macht van satan en met Hem overgeplaatst werden in de geestelijke wereld.

Ziedaar de goddelijke dimensie van pinksteren: Christus neemt als de verheerlijkte Heer plaats op Gods troon en wij met Hem! Willen we ooit visie op de werkelijke betekenis van pinksteren krijgen, dan zullen we ons ook bewust moeten worden: de pinksterervaring houdt niet alleen een uitstorting van Gods kracht in, maar zij is bovenal een duidelijke identificatie met de verheerlijkte, verhoogde Christus. Willen we werkelijk de volle doorwerking van pinksteren ervaren, dan zullen we ook vanuit deze nieuwe positie - met Jezus op de troon - moeten gaan léven.

De weg tot overwinning

Ook voor de praktijk van ons dagelijkse leven heeft dit vérstrekkende gevolgen. Pinksteren ervaren is delen in een dubbele zegen. Deze bestaat niet alleen in het ontvangen van

kracht, maar ook in het bekleed worden met gezag, met dezelfde autoriteit die Jezus vanuit zijn troon uitoefent over 'alle overheid en macht' (Col. 2:10).

Bij veel charismatische christenen behoeft het zoeken naar een diepere doorwerking van de pinksterervaring correctie, waar het gaat over de visie op het gezag dat Jezus belooft. Bij al het zoeken naar een nieuwe ervaring van kracht gaan zij doorgaans zonder meer voorbij aan het gezag dat hun ter beschikking staat. Beide zijn voor een openbaring van Gods heerlijkheid in ons leven van evengroot belang. De Heer wil kracht geven door zijn Geest, zeker! De vervulling met zijn Geest brengt echter ook de bewustwording van wie wij in Christus zijn, in welke positie wij door de pinksterervaring zijn geplaatst, en met welk gezag wij werden bekleed. Dit gezag heeft niet in de eerste plaats te maken met een ervaring, maar met doorzicht en geloof, met geestelijke status. Pinksteren ervaren is niet alleen de kracht van de Geest voelen stromen, maar tevens in puur geloof het gezag aangrijpen waarmee Christus ons wil bekleden. Het betekent stelling nemen tegen de destructieve machten die ons leven belagen. Paulus noemt in dit verband het motief waarom God een gemeente uitverkiest en haar met gezag bekleedt: 'opdat thans door middel van de gemeente aan de overheden en de machten in de hemelse gewesten de veelkleurige wijsheid Gods bekend zou worden.....'(Ef. 3:10).

Wanneer wij falen in het praktische leven de pinksterkracht blijvend te openbaren, kan de oorzaak vaak gezocht worden in het feit dat we - in plaats van ons boven onze vijanden te verheffen en ons in de gezagspositie te plaatsen die de Heer voor ons reserveerde - slechts zien op de steeds slinkende voorraad kracht die we in ons leven voorhanden denken te hebben. Daar we echter met geestelijke vijanden te maken

hebben, gaat het niet in de eerste plaats om een krachtmeting, maar om een gezagsconflict. In plaats van treuren over ons gebrek aan geestelijke kracht, zouden we onze nieuwe positie moeten bezingen, waarin we delen door de doop in de Heilige Geest, namelijk dat we koningen zijn, die in Christus Jezus mede een plaats gekregen hebben in de hemelse gewesten.

Stromen van levend water

In Johannes 7:37-39 zegt Jezus: 'Indien iemand dorst heeft, hij kome tot Mij en drinke. Wie in Mij gelooft gelijk de Schrift zegt, stromen van levend water zullen uit zijn binnenste vloeien'. De apostel vervolgt dan met de verklaring: 'Dit zeide Hij van de Geest, welke zij, die tot geloof in Hem kwamen, ontvangen zouden, want de Geest was er nog niet, omdat Jezus nog niet verheerlijkt was'.

Met dit 'binnenste' bedoelt de Heer de inwendige mens. In de grondtekst staat: vanuit zijn ingewanden. De Joden geloofden namelijk dat de geest van de mens die de perceptie van God en van de geestelijke dingen heeft, gelocaliseerd was diep binnenin zijn wezen. De mens bestaat uit geest, ziel en lichaam. Het lichaam is het buitenste deel van je bestaan. Daarbinnen bevindt zich het zieleleven: de persoonlijkheid, het gevoelsleven, het bewuste denken, de mogelijkheid om beslissingen te nemen, de wijze waarop je reageert op de omstandigheden - je temperament dus, dat je vanaf je geboorte meegekregen hebt als mens. Daar binnen is dan de werkelijke innerlijke mens. Dáár komt Gods Geest. 'Zijn Geest getuigt met onze geest' (Rom. 8:16). Velen denken dat die Geest in het zieleleven komt. Hij wordt echter in onze geest uitgestort. Je kunt Hem niet voelen of ervaren met je gevoelsleven. Je ontvangt Hem in geloof - omdat geloof een functie is van de geest. Het gevolg echter van het ontvangen is, dat je een ervaring krijgt. Die twee horen dus toch bij elkaar. De mens

ontvangt diep in zijn binnenste - door het geloof - de Heilige Geest. Daar behoef je je niet bewust van te zijn. Als gevolg daarvan begint er iets in je leven te gebeuren; er wordt een bron ontsloten, die vloeit tot in je bewuste leven. Dat resulteert in een ervaring.

De belofte is, dat vanuit ons binnenste een bewustwording zal plaatsvinden van de kracht en het leven van de Heer. Het zal in ons zijn als 'een fontein van water, dat springt ten eeuwigen leven'.

Praktische gevolgen

*Wanneer we leren bewuster te leven vanuit de nieuwe positie waarin God ons plaatst, dan zal dat ook zijn uitwerking hebben in praktische bevrijding en levensvernieuwing. Als er daarbij dan ook nog eens sprake is van een nieuwe geestelijke ontvankelijkheid, zullen we ons ook meer bewust worden van de tegenwoordigheid van God. Daardoor onderkennen we sneller de verleiding van de zonde en zullen we een groter verlangen naar geestelijke groei en heiliging in ons leven tot ontwikkeling zien komen.

*Daarbij stimuleert de doop in de Geest ons te leven naar de Schrift. De Bijbel wordt een sprekend boek. Er wordt nieuwe honger in ons gewekt naar de waarheid van Gods Woord. De gebeurtenissen en uitspraken die we erin tegenkomen, gaan voor ons leven als grandioze realiteit, ook voor ons bestaan.

*Zo leren we ook de plannen van God met ons leven kennen. Bij de apostelen was het zo, dat zij dankzij de volheid van de Geest, in staat waren hun bediening af te stemmen op de leiding van God. Door profetieën, dromen en visioenen leidde de Geest van God zijn dienaren van het eerste uur naar de plaatsen waar zij mochten werken voor hun Heer. Dat wil de Heer ook in onze levens doen!

*De doop in de Geest verandert ons gebedsleven. Wij ontvangen kracht in ons gebed. 'De Geest komt onze zwakheid te hulp....; de Geest zelf pleit voor ons met onuitsprekelijke verzuchtingen' (Rom. 8:26).

*Door de doop in de Geest worden onze geestelijke ogen niet alleen geopend voor de realiteit van God, maar ook voor de macht van het kwaad. We gaan ervaren dat onze worsteling niet is tegen bloed en vlees, maar 'tegen de overheden, tegen de machten, tegen de wereldbeheersers dezer duisternis, tegen de boze geesten in de hemelse gewesten' (Ef. 6:12).

*De doop in de Geest wekt in ons een verlangen naar de redding van velen. De Heilige Geest openbaart ons hoe groot Gods verlangen is om zijn schepping te redden. De gelovige die vol is van de Geest leert de bewogenheid kennen die ook Jezus ervoer toen Hij weende over Jeruzalem. Dit diepere verlangen dat de Geest in ons werkt, is een sterke stimulans bij het uitdragen van het evangelie. Er zal een groot verlangen in ons hart leven om Jezus te laten zien in zijn heerlijkheid, in zijn macht en majesteit. Daaraan gekoppeld de zekerheid dat de Heer ons door zijn Geest macht en gezag geeft bij de prediking van het evangelie, is dit een reden om ons met intensere vreugde te werpen op de grote opdracht. Pinksteren is het feest van het binnenhalen van de oogst. Door Gods Geest kunnen wij daaraan deelhebben.

*Wij zullen door de doop in de Heilige Geest meer begrip krijgen voor de liefde die God koestert voor een ieder van ons: 'De hoop maakt niet beschaamd, omdat de liefde Gods in onze harten uitgestort is door de Heilige Geest, die ons gegeven is.....' (Rom. 5:5).

*Door de onderdompeling in de hemelse werkelijkheid, zullen we in het leven van alle dag heel reëel de aanwezigheid van de Heer mogen ervaren. Dat was bijvoorbeeld het geval met Stefanus. Toen hij voor de hoge Raad gedaagd was, werd hij 'vol van de Heilige Geest, sloeg de ogen ten hemel en zag de heerlijkheid Gods en Jezus, staande ter rechterhand Gods' (Hand. 7:55, 56). Ook Paulus heeft een dergelijke ervaring als hij later voor de Raad gebracht is: 'En de volgende nacht stond de Here bij hem en zeide: houd moed, want zoals gij te Jeruzalem van Mij getuigd hebt, moet gij ook te Rome getuigen' (Hand. 23:11).

Al eerder had hij een verschijning van de Heer zelf ontvangen. Daarover vertelt hij de Joden in Handelingen 22: 'En het overkwam mij, toen ik te Jeruzalem was teruggekeerd en in de tempel aanbad, dat ik in zinsverrukking geraakte, en dat ik Hem zag, die tot mij zeide: Haast u en vertrek spoedig uit Jeruzalem, want zij zullen van u geen getuigenis over Mij aannemen' (vers 17). De realiteit van de aanwezigheid van de Heer is er altijd door de Heilige Geest. Niet altijd is deze waarneembaar voor onze natuurlijke ogen. In momenten van grote moeilijkheden kan God echter onze ogen openen.

*Als wij gedoopt zijn in de Heilige Geest zullen wij in nieuwe tongen kunnen spreken, evenals de apostelen dat deden op de pinksterdag en velen daarna!

Tegenwerpingen

Veel christenen kunnen zich helaas niet verenigen met de gedachte dat de Geestesdoop ook voor hen is. Zij 'onderbouwen' hun gedachtengang met verschillende teksten uit de bijbel, waaruit zij duidelijke uitspraken daaromtrent denken te vinden. Enkele willen wij hier onder de loep nemen.

1 Corintiërs 12:13

'Want door één Geest zijn wij allen tot één lichaam gedoopt, hetzij Joden, hetzij Grieken, hetzij slaven, hetzij vrijen, en allen zijn wij met één Geest gedrenkt'.

Deze uitspraak van Paulus zou een van de 'bewijzen' zijn dat de doop in de Geest geen speciale ervaring in het christenleven is. Doop in de Heilige Geest en wedergeboorte vallen samen, denkt men. Bovengenoemde tekst zegt immers dat we allemaal als gelovigen door de Heilige Geest tot één lichaam zijn gedoopt. Wie bij het lichaam gevoegd wordt - en dat gebeurt met een ieder die wedergeboren wordt - ontvangt dus ook automatisch de 'doop in de Heilige Geest'. Is deze uitleg inderdaad juist?

Van groot belang is bij de verklaring van dit bijbelvers het woordje 'allen'. Op dat ene woord plaatst men praktisch het hele gewicht van de argumentatie.

In Gods Woord vinden wij echter heel andere feiten. Wat moeten wij bijvoorbeeld denken van de 'honderdtwintig' die op de pinksterdag de doop in de Heilige Geest ontvingen? Werden zij op diezelfde dag wedergeboren? Dit is niet aannemelijk. Zij waren immers reeds gelovig. Neem verder de eerste gelovigen

in Samaria. Zij waren tot geloof gekomen en zelfs in water gedoopt. Desondanks moesten Petrus en Johannes helemaal uit Jeruzalem overkomen om voor hen te bidden 'dat zij de Heilige Geest ontvangen mochten' (Hand. 8:15). Een vreemde zaak als we aannemen dat al deze gelovigen de Geestesdoop reeds automatisch bij hun wedergeboorte ontvangen zouden hebben.

Dan Paulus. Hij ontmoet twaalf discipelen in de wereldstad Efeze, doopt hen in water en legt hun vervolgens de handen op voor het ontvangen van de Heilige Geest (Hand.19:6). Onbegrijpelijk die handoplegging. Waarom was deze nodig, als de gelovigen reeds bij hun wedergeboorte, die toch vóór of op z'n minst tijdens die waterdoop had plaatsgevonden, met de Geest waren gedoopt?

Neen, met het 'allen' uit onze tekst zullen we beslist wat voorzichtiger moeten omspringen. We kunnen er zeker niet vlotweg uit concluderen dat het hier zonder meer om alle gelovigen van alle tijden gaat. De honderdtwintig in de opperzaal, de volksmassa's in Samaria en de twaalf in Efeze vormen daar op z'n minst een uitzondering op.

Bovendien spreekt de apostel niet over 'allen' in de zin van alle gelovigen zonder meer, maar over 'wij allen'. En dat brengt de zaak op een heel ander vlak. 'Allen' zou een feit weergeven dat op alle gelovigen betrekking heeft. 'Wij allen' spreekt evenwel van een gebeurtenis waar de schrijver zelf met de hem bekende medegelovigen deel aan heeft. De hoofdinhoud van Paulus' brieven is doorgaans dogmatisch. Maar we mogen niet ontkennen dat ze even goed subjectieve, persoonlijke gebeurtenissen en ervaringen beschrijven. Het 'wij allen zijn door één Geest tot één lichaam gedoopt', is daar een duidelijk voorbeeld van. Het feit dat deze algemene ervaring van de eerste

gelovigen in een brief van Paulus - en bijvoorbeeld niet in Handelingen - vermeld wordt, maakt deze uitspraak daarom nog niet tot een algemeen geldende regel.

Ten slotte wordt het 'allen' nog eens afgezwakt door het verdere van de tekst 'hetzij Grieken, hetzij slaven, hetzij vrijen, en allen zijn wij met één Geest gedrenkt'.

Zoals we al aantoonde, kan Paulus niet bedoeld hebben op alle christenen zonder uitzondering. Hij betoogde: de doop in de Heilige Geest is voor iedereen. God maakt geen onderscheid. Of je nu Jood of Griek bent, slaaf of vrije, je komt voor de Geestesdoop in aanmerking. *Paulus doelde daarom met 'wij allen' niet op de totaliteit van alle gelovigen, maar op die van verschillende bevolkingsgroepen die in de eerste gemeente vertegenwoordigd waren.* Zowel onder gelovige Joden, alsook onder Grieken, slaven en vrijen waren er die de doop in de Geest ontvangen hadden en die daardoor tot één waren samengevoegd. Dit is het enige wat we met zekerheid uit onze tekst kunnen concluderen.

Er is echter meer! De zinsconstructie 'door één Geest tot één lichaam gedoopt' kan ook door 'in één Geest' vertaald worden. En dat is dan dezelfde uitdrukking die gebruikt wordt om de doop in de Heilige Geest aan te duiden. Wanneer Paulus het nu heeft over 'tot één lichaam gedoopt' worden, zou hij spreken over de wedergeboorte. Paulus zou dan dus gezegd hebben: Door de Geestesdoop (in één Geest) werden wij allen wedergeboren (in één lichaam gedoopt). Zo geredeneerd wordt men de Geestesdoop niet door de wedergeboorte, maar de wedergeboorte door de Geestesdoop deelachtig. Oorzaak en gevolg worden op die manier verwisseld en dat is natuurlijk niet juist.

Willen we werkelijk een zinvolle en houdbare uitleg aan onze tekst geven, dan zullen we ons moeten afvragen, wat er met dit 'tot één lichaam gedoopt worden' wordt bedoeld. Nu komt deze term buiten onze tekst nergens anders voor. Er is dus ook geen enkele plaats te vinden, waar 'tot één lichaam gedoopt worden' en 'wedergeboren worden' duidelijk met elkaar in verband worden gebracht. We zullen het bij onze verklaring dus van de context moeten hebben waarin bovengenoemde tekst wordt gebezigd.

Waar gaat het nu in dit bijbelgedeelte om? Blijkbaar schortte in de gemeente van Corinte het een en ander aan het gebruik van de geestelijke gaven. Sommige gaven werden hoog aangeprezen, andere totaal miskend. Paulus tracht dit nu te corrigeren. God heeft aan verschillende gelovigen een keur van verschillende gaven toevertrouwd, is zijn betoog. Ieder voor zich moet op eigen wijze de gemeente daarmee trachten te dienen. We horen bij elkaar. We zijn leden van één lichaam, we vormen een organisch geheel.

Geen enkel lid, hoe onbetekenend ook, kan gemist worden. Dan, midden in dit betoog over de eenheid van de gemeente in gaven en bedieningen, valt de gewraakte zin. Onmiddellijk springt nu in het oog wat Paulus hiermee bedoelde: toen we gedoopt werden in de Heilige Geest, werden we 'tot één lichaam gedoopt'. Ons werd een plaats aangewezen in een heel concrete, plaatselijke gemeente, waar we met de geestelijke gaven die ons toevertrouwd werden, de ander dienstbaar mogen zijn.

Paulus sprak niet over wedergeboorte, maar over het feit dat men door de Geestesdoop in een plaatselijke gemeente actief begint te functioneren.

Bij dit 'tot één lichaam gedoopt worden, gaat het dus helemaal niet om de vraag of we al dan niet door deze doop tot het mystieke lichaam van Christus gaan behoren. Die uitdrukking wordt zelfs niet genoemd. Er is slechts sprake van een 'lichaam': het lichaam van Christus, maar dan in zijn concrete plaatselijke vorm, de gemeente. Enkele verzen verder geeft de apostel zelf een nadere uiteenzetting over wat hij met deze 'doop tot één lichaam' bedoelt: 'Nu heeft God echter de leden, elk in het bijzonder, hun plaats in het lichaam aangewezen, zoals Hij heeft gewild'(vers 18).

Dit is het einde van alle tegenspraak. Met anderen tot één lichaam gedoopt worden, betekent in een zelfde plaatselijke gemeente een plaats en bediening toegewezen krijgen. En dit gebeurt, zoals de apostel zo kernachtig opmerkte, juist door de Geestesdoop.

Sommige rechtlijnige, dogmatische denkers (en dat zijn we als Nederlanders allemaal wel een beetje) zullen misschien opmerken dat volgens onze opvattingen, gelovigen die de Geestesdoop nog niet ontvingen, eigenlijk niet tot het 'lichaam' behoren. Zo bedoelen we dit echter geenszins. Zulke mensen behoren wel degelijk bij het lichaam in z'n mystieke, maar ook in z'n concrete , plaatselijke zin. Ze behoren wel bij de gemeente, maar functioneren er nog niet volkomen mee.

Dit gebeurt slechts, wanneer zij door de Geestesdoop en door de gaven en de bedieningen daarmee verbonden, een concrete plaats in dat lichaam krijgen aangewezen. Het één sluit namelijk het ander niet uit. Je kunt 'tot het lichaam behoren' in algemene zin, en toch niet 'tot het lichaam gedoopt zijn', in specifieke zin. De Bijbel is namelijk helemaal niet zo rechtlijnig als we het ons vaak voorstellen. Dogmatisch ingestelde mensen vatten dit niet. Wie evenwel bijbels wil leren denken,

zal alle starheid moeten afleggen, en de geest van de Bijbel op zich in laten werken.

Wie dit doet in verband met het gedeelte dat wij hierboven bespraken, komt tot verbijsterend eenvoudige en harmonische conclusies. 'Door één Geest tot één lichaam gedoopt worden', is niets anders dan door de doop in de Heilige Geest gaven en bedieningen ontvangen, waardoor men samen met anderen een speciale plaats en functie in een concrete, plaatselijke gemeente krijgt aangewezen.

Efeziërs 1:13

'In Hem zijt gij, toen gij gelovig werdt, ook verzegeld met de Heilige Geest der belofte'.

Ook uit deze tekst concludeert men dat alle gelovigen op het moment dat zij tot het geloof komen, ook verzegeld worden met de Heilige Geest. Dit echter was uitgerekend bij de gelovigen in Efeze, aan wie de brief in eerste instantie gericht was, niet het geval: op z'n minst twaalf van hen hadden die verzegeling met de Geest ontvangen nádat ze tot geloof gekomen en zelfs gedoopt waren (Hand. 19:6). Opmerkelijk is dan ook dat Paulus in het eerste gedeelte van hetzelfde vers (gemakshalve laat men dit vaak weg) stelt: 'In Hem zijt ook gij, nadat (!) gij het woord der waarheid, het evangelie uwer behoudenis, hebt gehoord; in Hem zijt gij, toen gij gelovig werdt, ook verzegeld met de Heilige Geest der belofte'. Dit 'nadat' laat juist verstaan dat deze gelovigen in Efeze de Geest níet op het moment van hun bekering ontvangen hadden, maar daarna.

Romeinen 8:9

'Indien iemand de Geest van Christus niet heeft, die behoort Hem niet toe'. Men stelt: Wie de Geest niet heeft, is niet gelovig; wie wél gelovig is, heeft de Geest dus wél. De vraag is

of men vanuit het één het ander wel bewijzen kan. Zo zou men bijvoorbeeld kunnen stellen dat iemand die in een ontwikkelingsland een minimumsalaris verdient, niet over een eigen auto beschikt. Hieruit kan men nog niet concluderen dat iemand die meer verdient per definitie wel een eigen wagen heeft.

Bovendien gaat men uit van de gedachte dat Paulus hier spreekt over de tegenstelling tussen gelovigen en ongelovigen. Wie Romeinen 8 echter in zijn geheel leest, zal ogenblikkelijk inzien dat de tegenstelling waar het om gaat een geheel andere is: die tussen geestelijke en vleeselijke christenen. Wat Paulus ter discussie stelt, is dan ook helemaal niet de vraag of zijn lezers wel gelovig geworden zijn. Waar het hem om gaat, is de vraag of ze het nog stééds zijn.

Hij stelt het nogal scherp: 'Derhalve, broeders, zijn wij schuldenaars, maar niet van het vlees om naar het vlees te leven. Want indien gij (broeders!) naar het vlees leeft, zult gij sterven' (Vers 12 en 13). Als een gelovige maar lang genoeg doorgaat om op de akker van zijn vlees te zaaien, zal hij uit dit vlees verderf oogsten. Hij die het bloed des verbonds, waardoor hij geheiligd was, onrein acht en de Geest der genade smaadt (Hebr. 10:29), zal de gevolgen daarvan ondervinden. God zal op een gegeven moment de Geest die Hij gegeven heeft, van zo iemand terugnemen en zulk een gelovige dient dan wel te bedenken: 'Indien iemand de Geest van Christus niet heeft, die behoort Hem niet toe' (Rom. 8:9).

Het is duidelijk dat de vraag hoe en wanneer een gelovige de Geest ontvangt, hier helemaal niet aan de orde is. Wat Paulus hier naar voren brengt, is wat er gebeurt als God gedwongen wordt de Geest van een gelovige wég te nemen - hij zal ophouden een gelovige te zijn.

Pinksteren is geschiedenis

Mensen die niet geloven in de doop met de Heilige Geest als speciale ervaring zien het pinkster-gebeuren slechts als een historisch gegeven. Daarom vindt men het een dwaze gedachte dat men die belevenis opnieuw zou moeten meemaken. Inderdaad is pinksteren in zeker opzicht uniek: op de pinksterdag werd de Heilige Geest namelijk voor het éérst over de gelovigen uitgestort. Pinksteren was als zodanig de geboortedag van de gemeente, het begin van een nieuw tijdperk. Maar de Geestesuitstorting heeft zich wel degelijk herhaald.

In het huis van Cornelius bijvoorbeeld. Petrus, die dit persoonlijk meemaakte, rapporteerde hierover aan de andere apostelen: 'Toen ik begonnen was te spreken, viel de Heilige Geest op hen, evenals in het begin ook op ons' (Hand. 11:15). In goed Nederlands zei Petrus niets minder dan dat de ervaring van Cornelius volkomen identiek was met de belevenis van de apostelen op de pinksterdag!

'De doop in de Geest was alleen voor de discipelen', luidt een variant op ons vorige protest. 'Wij behoeven slechts de dagelijkse vervulling met de Heilige Geest te zoeken'.

Het is duidelijk waarom men het begrip 'vervulling' prefereert boven de even bijbelse uitdrukking 'doop in de Heilige Geest'. Deze uitdrukking wijst immers op een scherp omlijnde, eenmalige, persoonlijke ervaring. Een begrip als 'vervulling' is wat vager en men kan er vele kanten mee uit. Wat zegt nu de Bijbel? Was de 'doop in de Geest' alleen een aangelegenheid van de pinksterdag? Petrus geeft weer het antwoord: 'En ik herinnerde mij (toen de Geest over Cornelius werd uitgestort), het woord des Heren, hoe Hij zeide: Johannes doopte wel met water, maar gij zult met de Heilige Geest gedoopt worden'

(Hand. 11:16). Dat liegt er niet om. Petrus realiseerde zich dat hetgeen Cornelius en de zijnen ervoeren, niets anders was dan de 'doop in de Heilige Geest', die hijzelf op de pinksterdag ook ontvangen had.

Geestelijke hoogmoed?

Er zijn christenen die niet zozeer een dogmatisch probleem hebben met de 'doop in de Heilige Geest', maar meer praktische bezwaren aandragen. Zij vinden dat door deze doop automatisch een onderscheid gemaakt wordt tussen hen die deze ervaring wel en zij die deze niet ontvangen hebben. Zij veronderstellen dat er sprake is van een superioriteitsgevoel van de eersten. Zij denken dat de doop in de Heilige Geest reden geeft tot 'geestelijke hoogmoed'. Er zouden 'eerste en tweede-rangs christenen' bestaan in de ogen van de pinkstergelovigen. Alsof zij die de doop in de Geest beleefden, hem niet slechts door genade - en door genade alleen - uit Gods hand ontvingen! En alsof -misschien even oprechte - gelovigen die deze nog niet ontvingen, daar zelf iets aan konden doen.....

Er is geen sprake van hoogmoed als wij dingen waarover Jezus in zijn Woord gesproken heeft, van harte aannemen, en ze in geloof daadwerkelijk ontvangen. Het idee dat er sprake zou zijn van 'tweede-rangs christenen' komt niet voort uit de gedachtenwereld van de pinkstergelovigen, maar van hen die zich verzetten tegen de doop in de Heilige Geest. Misschien moeten ze het eens zo bekijken: De wereld is vol van 'soorten' christenen, zonder dat daarbij vastgesteld kan worden wie nu wel 'de betere' soort is. Het leven vanuit geloof is zo veelzijdig, dat eerste- en tweederangs christendom heus niet alleen op één enkele ervaring toe te spitsen valt.

In veel opzichten vinden we het niet meer dan normaal een onderscheid tussen het geloofsleven en de geloofsovertuiging

van de ene en de andere christen te maken. De christenheid van vandaag is zo veelkleurig dat het heel misplaatst zou zijn van geestelijke hoogmoed te spreken, omdat de ander het niet zo doet als wij. Daar zijn bijvoorbeeld - om in de sfeer van het begrip 'doop' te blijven - de 'ongedoopte' kinderen van de evangelische ouders, die op grond van hun doopovertuiging hun kinderen die ceremonie onthielden. Anderzijds zijn daar de besprenkelde baby's van die gelovigen, die op grond van even oprechte geloofsovertuiging hun kinderen dit ritueel wél lieten ondergaan. Moeten we nu alle kinderbesprengers van geestelijke hoogmoed beschuldigen? Moeten we aannemen dat zij het gevaar lopen onderscheid te maken tussen eerste- en tweederangs kindertjes? Dat zou terecht misplaatst zijn. Waar men op grond van een bepaald inzicht in het woord van God in alle oprechtheid dienovereenkomstig meent te moeten handelen, kan dit slechts respect afdwingen. Waarom wordt hun, die op grond van datzelfde woord menen over een Geestesdoop te mogen spreken, niet hetzelfde respect gegund?

Laten wij allen ons buigen over het Woord van God. Als dit spreekt over een doop in de Geest, laten wij daar dan ook ernst mee maken, en zien of dit ook voor ons iets belangrijks te bieden heeft.

Wie is de Heilige Geest?

Is het zinvol te ontdekken wie of wat de Heilige Geest nu eigenlijk is? Zeker wel. Hebben wij namelijk zijn Wezen leren kennen, dan zullen wij ook voor zijn werk het nodige begrip op kunnen brengen. De Heilige Geest is een persoon! Dat geloven de meeste bijbelgetrouwe christenen wel. De Geest is niet 'iets' maar 'Iemand'. Je kunt de Heilige Geest bedroeven. Je kunt Hem weerstaan, tegen Hem rebelleren. Je komt Hem in de Bijbel tegen als Iemand die actief denkend en handelend optreedt: Hij argumenteert met zondaren, overtuigt van zonde, getuigt van Christus. Hij onderwijst, leidt, troost, komt ons in onze zwakheden te hulp. Twijfel of de Heilige Geest een Persoon is, behoeft men daarom niet te hebben.

Er is echter wel een andere moeilijkheid: de Heilige Geest komt uit het Woord slechts heel weinig als een 'persoonlijkheid' naar voren, als een wezen met 'karakter', met iets geheel 'eigens'. Wil men weten wat de Heilige Geest nu precies *doet*, dan is dat niet moeilijk vast te stellen. Wanneer men echter weten wil, *Wie* de Geest nu eigenlijk *is*, tast men volkomen in het duister. Wat mag hiervan de oorzaak zijn? Het antwoord is waarschijnlijk, dat de Geest zijn eigen Persoonlijkheid ten opzichte van de Vader en vooral van de Zoon, op de achtergrond stelt. De Geest legt, voor zover Hij die heeft, eigen Identiteit af en neemt die van Jezus en God aan. 'Dit nu is het eeuwige leven', bad Jezus, 'dat zij U kennen, de enige waarachtige God en Jezus Christus, die Gij gezonden hebt' (Joh, 17:3).

We zullen de Vader moeten leren kennen en de Zoon eveneens. Maar de Heilige Geest? Over Hem wordt in die zin in het geheel niet gesproken. Jezus noemde de Geest dan ook de 'Trooster, die de Vader zenden zal in mijn naam' (Joh. 14:25). De Heilige Geest treedt niet zelfstandig handelend op, maar in de naam van Jezus, gezonden door de Vader. Jezus sprak over de komst van de Geest: 'Wij, de Vader en Ik Jezus, zullen tot hem komen en bij hem wonen' (vers 23). De Geest zou in zijn bediening geheel afhankelijk van de Vader en de Zoon zijn: 'Hij zal niet uit Zichzelf spreken, maar al wat Hij hoort, zal Hij spreken' (Joh. 16:13).

Zo mogen wij de Geest beschouwen als een instrument waar God Zich van bedient. De Geest handelt niet zelfstandig, maar geeft uitdrukking aan het Wezen en de bedoelingen van onze God. In verband met Jezus' wonderdaden wordt de Geest in het Nieuwe Testament dan ook als 'de vinger Gods' (Luc. 11:20), of als 'de arm des Heren' (Joh. 12:37, 38) aangeduid. De Geest doet niet wat Hij zélf wil, maar stemt Zich geheel af op de wil van God. Daarom zullen wij ook niet de Heilige Geest moeten vragen of de Heilige Geest in ons gebed aanspreken. Ook zullen wij de Heilige Geest niet loven en prijzen. Het gaat om de Vader en om de Zoon. Zoals in bijbelse tijden het werk van Jezus gestalte gaf aan het wezen van de Vader, zo zal de Geest dat in onze tijd aan het wezen van Jezus doen.

Hoe doet de Heilige Geest dit? Jezus Christus is in deze wereld aanwezig door zijn kinderen. Het werk van de Heilige Geest komt hierdoor vast te liggen. Hoe deze in de gemeente ook werkt, Hij zal altijd gestalte geven aan Jezus, zoals Hij Zich tijdens zijn aardse bestaan geopenbaard heeft. Het is daarom niet verwonderlijk dat Paulus bij zijn uiteenzettingen van het werk van de Geest, de nadruk legt op het feit dat de gemeente het lichaam van Christus is. De werkingen van de Geest in de

gemeente zijn uitingen van het werk dat Jezus door zijn lichaam op aarde realiseert. Waar de Geest werkzaam is, beginnen Gods kinderen te functioneren als de mond, de ogen, de handen, de voeten van Christus. Kortom, zij realiseren samen in veelvoud wat Jezus zélf gedaan zou hebben.

Jezus heeft dit tijdens zijn leven reeds voorzegd: 'Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, wie in Mij gelooft, de werken die Ik doe, zal hij ook doen en grotere nog dan deze, want Ik ga tot de Vader (Joh. 14:12). Jezus ging tot de Vader, opdat Hij de Geest zou kunnen zenden door wie zijn volgelingen het lichaam van Christus zouden gaan vormen en de werken verrichten, die Hij zélf gedaan had. Zo mogen wij in onze dagen de bijzondere werken van de Geest verwachten, zoals we die bij Jezus en de apostelen zien. Door zijn Geest wil Hij Zich aan ons openbaren als de kracht Gods en de Wijsheid Gods (1 Cor. 1:24).

Hoe worden we vervuld met de Heilige Geest ?

Vaak veronderstelt men dat de doop in de Geest een soort eindstation zou zijn. Een praktisch ongrijpbaar ideaal, dat slechts voor de allerbesten haalbaar is. Een dergelijke gedachte zal men echter in de Schrift niet tegenkomen. Ze laat juist zien dat deze doop bij het prille begin van ons geestelijk leven hoort, dat iedere gelovige ervoor in aanmerking komt.

Zo spreekt de brief aan de Hebreeëen van een 'leer van dopen'. Dat dopen is dan geen werkwoord, maar een zelfstandig naamwoord. Meervoud dus: de doop in water en de doop in de Heilige Geest. Deze 'leer van dopen' behoort tot 'het eerste onderwijs aangaande Christus', tot het fundament, waarop het geloofsleven wordt opgetrokken. Wat aangeeft hoe belangrijk deze doop wel is.

De eerste christenen hebben deze leer aan hun jonge bekeerlingen onderwezen en haar in praktijk gebracht. Dat is dan ook in de Handelingen duidelijk terug te vinden. Als men in Jeruzalem hoort, dat velen in Samaria tot geloof gekomen zijn, onder de prediking van een eenvoudig diaken als Filippus, stuurt men er Petrus en Johannes heen. Daar aangekomen bidden deze apostelen onmiddellijk 'dat zij de Heilige Geest ontvangen mochten'. Ze doen dat onder het uitdrukkelijke gebaar van de handoplegging. De doop in de Geest werd heel bewust gezocht. En ontvangen (Hand. 8:15).

Nauwelijks is Paulus bekeerd of hij ontvangt onder gebed en handoplegging deze zegen: 'opdat gij met de Heilige Geest vervuld zoudt worden' (Hand. 9:17).

Komt deze apostel in contact met de discipelen van Johannes, dan doopt hij ze op de wijze zoals Jezus dat bevolen heeft en bidt vervolgens met hen om de Geest. 'En toen Paulus hun de handen oplegde, kwam de Heilige Geest over hen' (Hand. 19:6).

Voor de eerste christenen was de doop in de Geest blijkbaar de meest vanzelfsprekende zaak ter wereld. Men verwachtte niet anders of wie tot geloof kwam, ontving deze ervaring onmiddellijk. Men stimuleerde de jonge bekeerlingen door onderwijs, gebed en handoplegging. Kortom, men zocht bewust naar de doop in de Geest en ontving deze ook.

Dit brengt ons tot de reden waarom Gods Geest Zich in bijbelse dagen op zulk een bijzondere wijze - zo ondergaan wij dat tenminste - openbaarde.

Men heeft gesuggereerd dat het hier om uitzonderlijke gevallen zou gaan. 'Wat in Handelingen gebeurde, zijn bijzondere daden Gods, waar we verder geen peil op kunnen trekken', meent men. 'Dat God het in die dagen zo deed, wil nog niet zeggen dat Hij het áltijd zo zal doen!'

Men ziet echter - bewust of onbewust - over het hoofd dat de gelovigen van het eerste uur zélf een groot aandeel in de gang van zaken hadden. Zij lieten zich er actief bij betrekken. Er is sprake van gebed en handoplegging. Men kwam daar niet zomaar toe; deze praktijken stoelden op een duidelijk inzicht in de 'leer van dopen' die onder hen verkondigd werd. Deze gelovigen wisten wat zij deden. Daarom is de theorie over een - aan geen enkele norm gebonden - goddelijk ingrijpen ondeugdelijk. Er is hier juist sprake van een goddelijke wetmatigheid. Men kan daar eenvoudig niet onderuit. De praktijken van de eerste christenen zijn wel degelijk normgevend!

Natuurlijk ligt het voor de hand dat het geheim op zichzelf niet in gebed en handoplegging school. Dat waren maar middelen. Wegen waarlangs men aan iets anders uitdrukking trachtte te geven: aan het geloof.

In feite hebben we hier de enige conditie om de Geestesdoop te ontvangen. Paulus stelt het zo: 'Hebt gij de Geest ontvangen tengevolge van werken der wet, of van de prediking van het geloof? (Gal. 3:2). Het antwoord op deze retorische vraag is duidelijk: door het geloof - gelóóf alleen, zonder werkheiligheid en goedbedoelde (maar misplaatste) menselijke inspanning. Bijbels principe is niet denkbaar. Alles wat van God te verkrijgen valt, zal in geloof aanvaard moeten worden. Reeds in het Oude Testament heet het: 'De rechtvaardige zal door zijn geloof leven' (Hab. 2:4). En in het Nieuwe: 'Zonder geloof is het onmogelijk God welgevallig te zijn. Want wie tot God komt, moet geloven dat Hij bestaat en een beloner is van wie Hem ernstig zoeken' (Hebr. 11:6).

Misschien rijst de vraag hoe men nu aan geloof voor de doop met de Geest komen moet. Eist God dat we erom bidden? Moet het ons gegeven worden? Wat is eigenlijk de weg? Wanneer we ons afvragen wat geloven nu eigenlijk is, wordt het antwoord op deze vragen zonder meer gegeven. Ontdaan van alle franje, is het eenvoudig: aanvaarden dat wat God zegt, wáár is en er ook naar handelen.

Deze definitie prikt het geloof vast op het kennen van Gods beloften. Paulus stelt het dan ook zó: 'Nu is het geloof uit het horen en het horen door het woord van Christus' (Rom. 10:17). Geloof wordt 'geboren' waar men aandacht schenkt aan de prediking van het woord van God. Men behoeft er zich niet toe 'op te werken', noch ervoor door 'diepten van twijfel en

wanhoop te gaan'. Men hoeft er niet voor ten hemel op te klimmen of ervoor in de afgrond neer te dalen, zoals de Bijbel het stelt. Want: 'Nabij u is het woord, in uw mond en in uw hart, namelijk het woord des geloofs dat wij prediken' (Rom. 10:8).

Geloven is luisteren naar Gods Woord en zich daar vertrouwend aan vastklemmen. Dat is een nuchtere zaak, die binnen het bereik van iedere christen ligt. Johannes zegt het zo: 'Wie God niet gelooft, heeft Hem tot een leugenaar gemaakt, omdat hij niet geloofd heeft in het getuigenis, dat God getuigd heeft van zijn Zoon' (1 Joh. 5:10). Daarmee stelt deze apostel de zaak nogal scherp. Waar wij denken dat ongeloof een soort hardnekkig virus is, waar we tegen wil en dank mee werden besmet, drukt Johannes dit waanidee resoluut de kop in. Ongeloof is eenvoudig zeggen dat God liegt! Ongeloof is beweren dat God maar wat gezegd heeft over zijn Zoon.

Tegenover deze definitie van ongeloof staat die van geloof: Gods getuigenis over Jezus als waar en betrouwbaar aanvaarden. In verband met de Geestesdoop is het dit: aanvaarden dat Jezus inderdaad is wat God over Hem betuigd heeft - dat Hij het is die in de Heilige Geest doopt.

Is dit moeilijk? Kost het inspanning om op Jezus te zien en te verwachten dat Hij Zich in zijn bediening als Doper waar zal maken?

Jezus is de brón van ons geloof. Niet omdat Hij dit geloof op de een of andere magische wijze op ons over zou brengen. Hij is de bron, omdat Hij het voorwerp van ons geloof is - op Hém zijn onze verwachtingen gericht. Op Hem, 'de leidsman (de auteur, zoals andere vertalingen zeggen) en voleinder van ons geloof' (Hebr. 12:2).

Geloven voor de doop met de Geest is: in vertrouwen tot Jezus gaan en de verwachting uitspreken dat Hij - hier en nu - onze Doper zal zijn.

Bidden om de Geest!

Sommigen aarzelen God om de Geest te vragen. Zij zitten met de vraag of dit bidden nu wel zo noodzakelijk is. 'Als God ons zijn Geest geven wil', redeneren zij, 'doet Hij dat toch wel. Moeten wij daar nu speciaal om vragen?' De vraag is of er voor andere dingen dan wél gebeden moet worden. Als we niet om een uitdrukkelijk beloofde zegen als de Geestesdoop behoeven te bidden, kunnen we gebed om wélke zegen dan ook, wel achterwege laten!

De zaak is echter deze: God heeft het volste recht om condities te stellen waarop Hij zijn zegen schenkt. En één van de voorwaarden is *het gelovige gebed*. God wil gebeden zijn. Hij heeft het volste recht onze gebeden te eisen. Bovendien is het zo verwonderlijk nog niet dat de Heer aan gebed zijn zegen verbindt. Bidden is niets anders dan zich aan de Heer uitleveren: 'Heer, hier ben ik, verras mij in uw goedheid met de zegen die U mij toebedacht hebt'. *Gebed is dan ook een uiting van afhankelijkheid van zijn genade*. Zou dat de Heer niet welgevallig zijn?

Twijfelen sommigen eraan of het bidden om de Geest wel nodig is, anderen koesteren heimelijk nog wel eens de gedachte dat het gebed een soort prestatie zou zijn die geleverd moet worden. De Heer zou door de intensiteit en de duur van ons bidden vermurwd moeten worden. Juist rondom het bidden om de Geest spreekt het 'prestatie-principe' bij menigeen een hartig woordje mee: het ontvangen van de Geestesdoop is tenslotte niet de eerste de beste zegen die bij God weg te halen valt - men moet zich daar echt wel wat aan gelegen laten liggen. Een dergelijke (valse) voorstelling van zaken wordt nogal eens gevoed door de bidstond die de discipelen in de tien dagen tussen Hemelvaart en Pinksteren organiseerden. 'Wanneer wij bidden en op de Geest wachten zoals zij, zal deze ook over óns

worden uitgestort', meent men dan. Lucas schrijft over deze bidstond echter dit: 'En zij keerden terug naar Jeruzalem met grote blijdschap en waren voortdurend in de tempel, lovende God' (Luc. 24:53). Blijdschap en lofprijzing! Dat was wat ánders dan aanhoudend bidden en smeken. En waarom ook niet: men was van de komst van de Trooster volkomen zeker. Jezus had uitdrukkelijk beloofd dat Hij komen zou - 'niet vele dagen na deze'. De Geest behoefde dan ook niet van de hemel afgebeden te worden. Hij is immers de Geest der belofte. Restte slechts daar in kinderlijk geloof voor te dánken. En dat deed men dan ook.

Hoe lang zullen wij moeten bidden om de Heilige Geest? Velen veronderstellen dat de Heer voor allerlei gewichtige gebeurtenissen in ons leven een exact tijdstip heeft vastgesteld. Zo ook in verband met de doop in de Geest: men zou deze pas ontvangen als daar Gods tijd voor gekomen is. Nu heeft Jezus ons in verband met deze tijdsfactor bij het bidden niet in het onzekere gelaten. Hij zei dit: 'Al wat gij bidt en begeert, gelooft, dat gij het hebt ontvangen, en het zal geschieden' (Marc. 11:24).

Op het eerste gehoor is dit een tegenstrijdige uitdrukking: men moet geloven dat men iets al hééft om het vervolgens te kunnen verkrijgen. Uit het verband blijkt echter duidelijk wat de Heer met dit 'gelooft dat gij het ontvangen hebt' bedoelde. In het voorgaande vers heet het namelijk: 'Hebt geloof in Gód'. Dat geloof is niet los te denken van Gods wezen en het geheel van zijn plannen en beloften. 'Geloven dat men ontvangen hééft', is: de dingen vanuit goddelijk perspectief bezien. Gods beloften liggen vast. Ze zijn onwankelbaar. 'Geloven dat men ontvangen hééft' is eenvoudig de zekerheid hebben dat de zegen waarnaar men zoekt, in Gods gedachten reeds rond is.

Gods beloften zijn als een getekende cheque: door te geloven dat we ontvangen hebben - het vertrouwen dat de cheque gedekt is - zullen we het geld ook baar in handen krijgen - door naar de bank te gaan en de cheque te innen.

Ons geloof richt zich daarom niet in de eerste plaats op wat de Heer doen zal, maar op wat Hij reeds gedaan hééft. Heel het geloofsleven is in feite op dit principe gestoeld: de wereld is met God verzoend, Jezus hééft de zonde der wereld op Zich genomen, door zijn striemen ís ons genezing geworden, met Hem zijn wij gestorven. Zaak is dat deze vaststaande elementen in Gods plan nu ook werkelijkheid worden door geloof en aanvaarding van die feiten.

Zo ook in verband met de doop in de Geest. Deze is reeds uitgestort. Rest ons daar persoonlijk op in te gaan. Bidden om de Geest is daarom geen pogen 'ten hemel op te klimmen om de Geest te doen afdalen'. Het is eenvoudig innerlijk op dat punt komen dat men aanvaardt dat Gods Geest in ons persoonlijk leven gekomen ís.

Dat verschuift de ervaring van de doop in de Geest vanuit de toekomst naar het heden. Het gaat niet aan 'op Gods tijd te blijven wachten'. Gods tijd is reeds lang gekomen; sinds de Geest op de pinksterdag werd uitgestort. De Heer wacht nu op óns: het wordt tijd dat wij beseffen dat onze tijd gekomen is, om onze hand op Gods onwankelbare beloften te leggen. 'En het zal geschieden', belooft Jezus - geschieden op hetzelfde ogenblik dat we vanuit een goddelijk perspectief de komst van de Geest in ons leven als een voldongen feit gaan zien.

Teleurgestelde christenen

Tallozen zingen de lof van de pinksterervaring. Maar toch.... toch klinken in dat koor ook andere geluiden mee. Soms gaat het loflied van majeur over in mineur. Er klinken zo nu en dan zelfs wat dissonanten mee.

Waar komen die geluiden vandaan? Het zijn de stemmen van de teleurgestelden. Zij hadden zich meer voorgesteld van de doop in de Heilige Geest. Van de ervaring zelf. En van de resultaten.

Het kan zijn dat de schuld bij anderen ligt. Bij mensen die roodgloeiende getuigenissen aflegden van hun persoonlijke ervaring en die zo suggereerden dat iedereen het op diezelfde manier beleven moest, wilde het goed zijn.

Men verlangde naar datzelfde gevoel, opgeladen te zijn met Gods kracht. Men wilde een zelfde tinteling door zich heen voelen gaan. Maar hun ervaring blijkt anders te zijn. Of wellicht hadden ze wel helemaal geen ervaring toen ze om de Geest baden, en deze zomaar in geloof aanvaardden.

Het frappante is dat we dergelijke indrukwekkende verhalen in de Schrift helemaal niet terugvinden. De Bijbel houdt het bij haar verslag van de ervaring van de eerste christenen wat betreft de Geestesdoop erg bescheiden. Af en toe wordt er vermeld dat men in tongen sprak. Maar daar blijft het bij. Of dat spreken in tongen nu zo'n beleving was, je leest er niet van. Ook over de directe resultaten lees je niet veel. Wat is hiervan de reden? Waarschijnlijk hebben de schrijvers van het Nieuwe

Testament beseft dat de persoonlijke, subjectieve ervaringen niet doorslaggevend zijn. Het gaat om meer.

'Gij zult kracht ontvangen wanneer de Heilige Geest over u komt en gij zult mijn getuigen zijn', beloofde de Heer. Daar ging het om! Kracht om van de Heer te getuigen. De doop in de Geest maakt ons bekwaam om met meer overtuiging van Jezus te spreken. Niet om ons een kick voor ons gevoelsleven te bezorgen. Hoe gezegend dat ook kan zijn.

De doop in de Geest moet ons bekwaam maken om met meer effect van de Heer te spreken. De ervaring van de Geestesdoop moet in dienst van de verkondiging gesteld worden - op welke manier we dat in ons persoonlijke leven ook uitwerken.

Helaas! Bij veel kinderen van God ontbreekt daar de bereidheid voor. Ze zoeken wel een ervaring die hun leven verrijken kan, die hen geestelijk verder moet brengen. Maar het ontbreekt aan gewilligheid om aan de Grote Opdracht te gaan staan. Ze zoeken de doop om gezegend te worden. Niet in de eerste plaats om een zegen te zijn. Geen wonder dat Gods kracht slechts met mondjesmaat vrijkomt. Met wat ze kregen, moeten ze iets doen. Ze moeten er uit leven, er uit handelen en spreken. Niet voor zichzelf, maar voor de ander, voor Gods Koninkrijk. Gods genade die al met hen is, zal dan openbaar worden.

Ooit waarschuwde Jezus zijn volgelingen dat ze om zijn naam voor de gerechtshoven gesleept zouden worden. Het zou erop uitlopen dat ze daar voor Hem mochten getuigen. Maar dan moesten ze zich wel voornemen niet vooraf te bedenken hoe ze zich zouden verdedigen. 'De Heilige Geest zal u op dat ogenblik leren, wat gij zeggen moet'.

Daar hebben we het geheim! De vraag is niet hoeveel 'kracht' wij ervaren als we in de Geest gedoopt worden. Die kracht en die wijsheid openbaren zich pas op het moment dat we beginnen te spreken van Jezus!

Bij veel gelovigen is de reden van hun teleurstelling, dat hun geestelijk leven op een laag pitje staat en ze geen overwinning over de zonde hebben. Het ontbreekt hun aan alle kanten aan kracht. Volgens hen moet de vitaliteit waar men zo'n grote behoefte aan heeft, door de doop in de Geest worden gebracht. Bij wie deze ervaring ontvangt, wordt alles op slag anders, denkt men. Als je maar eenmaal in de Geest gedoopt bent, dan ben je er. Van een verslagen christen, word je plotseling een overwinnaar. Ben je een gebonden mens, dan zal deze doop je automatisch van elke gebondenheid bevrijden.

De praktijk echter blijkt anders te zijn. De Geestesdoop blijkt minder radicaal overwinning en vernieuwing te brengen dan men dacht. Wat is de oorzaak? De doop in de Geest brengt gelovigen wel verder, maar dat gaat niet automatisch, zomin als er in Gods Koninkrijk iets automatisch gebeurt. Wie de kracht van de doop in de Geest ervaren wil, moet deze niet alleen ontvangen, maar er ook uit leren leven. Door de doop in de Geest komt kracht beschikbaar, maar die kracht moet ook gebruikt worden. De gelovige moet zich die kracht eigen maken. Hij mag er in gaan staan. En vanuit de kracht zelf strijd leveren - en overwinnen!

Veel teleurstelling komt ook voort uit de gedachte dat wie de Geestesdoop ontvangt, een bron van kracht in zich heeft die onuitputtelijk is. Wie nog tegen deze ervaring aankijkt, zal zich voorhouden: 'Als ik maar eenmaal in de Geest ben gedoopt, zal ik vanuit Gods kracht geweldige dingen voor de Heer kunnen doen'.

Aanvankelijk lijkt dat te kloppen. Men heeft een ervaring met God en loopt over van aktiviteit. De kracht die men ontving, moet immers gebruikt worden!

Men moet echter wel bedenken dat 'gebruiken' tevens 'verbruiken' is. En dat wordt door velen niet beseft. Voor alles wat we in het Koninkrijk van de Heer doen, is kracht nodig. En die moet worden 'aangevuld' - ook bij degenen die in de Geest zijn gedoopt.

Jezus Zelf is daar een goed voorbeeld van. Regelmatig nam Hij alle tijd om de gemeenschap met de Vader te zoeken. Om geestelijk 'bij te tanken'. Als Hij dan - na een nacht van gebed - Zich weer onder het volk begaf, stelde men vast dat er kracht van Hem uitging.

Het leven van Jezus is trouwens een lichtend voorbeeld. Het ontvangen van kracht, waarbij wij in het middelpunt staan (terwijl de Heer min of meer toeschouwer is) is niet het doel van de doop in de Heilige Geest. Merkwaardig in dit geval is dan ook dat Jezus - afgezien van die ene uitspraak voor zijn hemelvaart - het nooit had over het ontvangen van kracht als Hij sprak over de komst van de Heilige Geest. Hoewel kracht wel degelijk een van de gevolgen is, blijken de accenten toch even anders te liggen.

Zo verwees Jezus verschillende malen naar de Heilige Geest als de Trooster en verzekerde zijn discipelen dat het goed was dat Hij - Jezus - weg zou gaan, omdat anders de Trooster niet tot hen zou kunnen komen. Die term Trooster duidt al iets van zijn taak aan. Maar het woord dat hiervoor in het Grieks staat (paraklete), kan ook 'voorspraak' of 'advokaat' betekenen. Nu is Jezus onze voorspraak in de hemel. Maar de Heilige Geest is

de advocaat van Jezus in de harten van gelovigen. Hij behartigt de belangen van Jezus. Immers: 'Hij zal Mij verheerlijken, want Hij zal het uit het Mijne nemen en het u verkondigen' (Joh. 16:14).

Het is de Heilige Geest er dus om te doen Jezus te verheerlijken. Wij ontvangen de Heilige Geest ook met dit doel, namelijk dat wij Jezus steeds meer gaan kennen zoals Hij is. Met alle noodzakelijke veranderingen die dit in ons leven teweeg zullen brengen. De doop in de Geest is dus niets meer en niets minder dan het begin van een nieuwe relatie: een intensieve relatie met Jezus Christus.

Als we in dit licht lezen wat Jezus over de komst van de Geest gezegd heeft, wordt het ons duidelijk. Steeds weer blijkt dat de Geest er is om Hem te vertegenwoordigen. We noemden al: 'Hij zal Mij verheerlijken' en 'Hij zal het uit het mijne nemen en het u verkondigen'. Voorts: 'De trooster, de Heilige Geest, die de Vader zenden zal in mijn naam, die zal u alles leren en u te binnen brengen al wat Ik u gezegd heb'. En 'Wanneer de Trooster komt, die Ik u zenden zal van de Vader, de Geest der waarheid, die van de Vader uitgaat, zal deze van Mij getuigen'. Jezus bidt: 'Vader, hetgeen Gij Mij gegeven hebt - Ik wil, dat, waar Ik ben, ook zij bij Mij zijn, om mijn heerlijkheid te aanschouwen, die Gij Mij gegeven hebt'.

Door de Heilige Geest zijn wij waar Hij is: in de hemelse gewesten, boven alle overheid en macht. Hier kunnen wij gemeenschap met Hem hebben en visie krijgen op zijn heerlijkheid. Hieraan ontlene wij dan weer de eedergenoemde kracht. De komst van de Geest heeft tot doel ons in een nieuwe relatie te brengen met Jezus en ons een blik te geven op zijn heerlijkheid. Als wij zoeken naar de doop in de Geest uit zuiver egoïstische motieven, zullen we zeker

teleurgesteld worden. Vanuit een hernieuwde relatie met onze Heer, door zijn Geest, zullen wij zijn kracht en heerlijkheid meer en meer ervaren.

De doop in de Heilige Geest - zijn volheid - is een veelomvattend onderwerp. Wanneer we ons bezig houden met ál Gods bedoelingen, zullen we niet teleurgesteld, maar geestelijk verrijkt worden door alles wat de Heer te geven heeft.

Over de auteur:

Peter Bronsveld werd in 1941 te 's Gravenhage geboren. Op 14-jarige leeftijd gaf hij zijn leven aan de Heer. In 1958 kwam hij met de Pinksterbeweging in aanraking, waarna hij op krachtdadige wijze gedoopt werd in de Heilige Geest. Daarbij ontving hij een roeping voor de dienst van de Heer. Van 1959 tot 1961 bezocht hij de Pinkster-bijbelschool Beröa in Erzhausen, Duitsland. In januari 1962 werd hij aangesteld tot voorganger van de Volle Evangelie Gemeente te Gorinchem. Tussen 1965 en 1982 deed hij, samen met zijn vrouw Ank, zendingswerk in Brazilië.

Teruggekeerd in Nederland nam hij het werk over van Br. J.E. van den Brink als eindredacteur van Kracht van Omhoog en opnieuw als voorganger van de Volle Evangelie Gemeente te Gorinchem. In 1995 overleed hij aan een ernstige ziekte.

Bij al zijn activiteiten was zijn liefste werk het geven van bijbelstudies en het uitdiepen van geestelijke waarheden. De doop in de Heilige Geest was een van zijn meest geliefde onderwerpen. Hij was dan ook een Pinksterman in hart en nieren.